

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 31ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Αν η χούντα
είχε τα ΜΜΕ,
δεν θα
χρειαζόταν
τα τανκς...

ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ η ελληνική κοινωνία είχε την "τιμή" να πληροφορηθεί τα γεγονότα του Πολυτεχνείου από τα ΜΜΕ. Είχε δηλαδή την τιμή να παρακολουθήσει σε απευθείας μετάδοση αυτά που συνέβαιναν στο κέντρο της Αθήνας, είχε τέλος την "τιμή" να ακουσει τους ειδήμονες των πολιτικών αναλύσεων να χύνουν την χολή τους ενάντια σε αυτούς που έτσι και αλλιώς τους εχθρεύονται και έχουν ανοιχτό πόλεμο ενάντια τους και όλα αυτά στην ασφάλεια και τη ζεστασιά του σπιτιού τους.

Η τηλεόραση είχε και πάλι την τιμητική της, ολονύχτια αναμετάδοση, 80% ακροατικότητα, τεράστια οικονομικά κέρδη και όλα αυτά με φόντο την εκρηξή της ανθρωπίνης οργής για ένα διαπραττόμενο εγκλήμα. Μια οργή που και πάλι αποσιωπήθηκε. Στο κάτω κάτω όμως τι σημασία έχει ο λόγος που οδηγεί τον κόσμο να διαμαρτυρείται. Η εικόνα έχει την τιμητική της και η λάμψη της φωτιάς μετρά ή πούλα καλύτερα απ' ό,τι οι κραυγές. Και βέβαια η απαραίτητη ένταση.

"Θα μπουρ ή δε θα μπουρ στο άσυλο". Μα και βέβαια θα μπουρ κύριοι ακροατές. Σας το είχαμε υποσχεθεί μέρες τώρα, το ετοιμάσαμε για σας εβδομάδες τώρα και σας είχαμε προειδοποιήσει, το σόου θα είναι ανεπανάληπτο. Να τώρα μπαίνουν, όχι όχι τώρα, σε λίγο. Δέστε πρώτα τι κάνουν οι αλήτες. Δέστε είναι μέσα στο Πολυτεχνείο και βάζουν φωτιές. Μα όχι κύριε δεν μας αφορά ότι το κάνουν για να προστατευτούν από τα δηλητήρια που τους πετούν. Το σκαμνάκι γίνεται κάρβουνο κύριε, πώς θα κάθονται οι φοιτητές να ακούνε τα σοφά των δασκάλων λογία. Και τώρα καίνε ξανά. Καίνε τις κάσες από τις πόρτες. Όχι, κυρία μου, δεν έχει τόση σημασία το ότι κόντευαν να ξεριζώσουν τα γεννητικά όργανα του 16χρονου με τόσο άσπλο τρόπο.

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ...

ΑΔΕΛΦΙΑ ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ!

Το κράτος τρομοκρατεί...

...και δολοφονεί!

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΑΠΡΟΚΛΗΤΗ επίθεση των αστυνομικών δυνάμεων 2000 αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, καθώς και κάποια μέλη της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (άνεργοι, εργαζόμενοι, αλλά και μαθητές, φοιτητές) καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο. Η μικροφωνική συνεχίζει να μεταδίδει μηνύματα αλληλεγγύης στον αναρχικό απεργό πείνας Κώστα Καλαρέμα, αλλά και να καταγγέλλει τη βίαιη επίθεση των ΜΑΤ με ασφυξιογόνα. Οι καταληψίες οργανώνουν την άμυνά τους. Μια ακόμα κατάληψη ξεκινά αμυντικά και τα γεγονότα - σε μεγάλο βαθμό γνωστά - ακολουθούν το δρόμο τους.

Αναμφίβολα η μη προοργανωμένη, αυθόρμητη κατάληψη του Πολυτεχνείου απέχει πολύ από τις συγκροτημένες, εκείνες, συλλογικές κινηματικές διαδικασίες, των οποίων θα μπορούσε να αποτελεί κορύφωση. Η εξέλιξη όμως των ιδίων των γεγονότων προσδίδει στη νύχτα της 17ης Νοέμβρη του '95, ένα κινηματικό ειδικό βάρος. Κινηματικό, όχι τόσο στο επίπεδο της συλλογικής συγκρότησης, όπως προαναφέρθηκε, αλλά σε αυτό της κοινωνικής απεύθυνσης: οι εικόνες μιλούν ξεκάθαρα ξεπερνώντας τους εκφωνητές τους. Ζωντανεύουν οι μνήμες με μόνο διάμεσο την πραγματικότητα: ασύρματοι συνειρμοί από τις ασύρματες κάμερες: τα ασφυξιογόνα που στραγγαλίζουν (μέχρι και τους τηλεθεατές), οι στρατιωτικές στολές που τσακίζουν κρανία (τα μυαλά ανήκουν στη δικαιοδοσία των media), οι αγανακτισμένοι εθνοπατριώτες που πετροβολούν, τα λευκά κράνη που παρατάσσουν το έμφυχο(;) περιεχόμενό τους σε μακριές γραμμές, οι Μαρκάτοι -αυτών των εποχών- που επιτρέπουν όντας ασθενείς και ασθενούν όντας επιτιθέμενοι, τα ασθενοφόρα που παρεμποδίζονται όταν δεν τροφοδοτούν με ασφυξιογόνα, οι εκφωνητές που οικτίζουν, απορούν κι υποδεικνύουν, οι εκατοντάδες συγχρονισμένες φωνές να τολμούν την αξιοπρέπεια χωρίς απόγνωση, οι φλόγες σωτήρια να δημιουργούν ζωτικούς χώρους επιβίωσης.

Μηνύματα κοινωνικά προς ανθρώπους που ξυπνούνε για λίγο, από νυχτερινές εικόνες εφιαλτικές, γνωστές κι εξορισμένες. Μια κοινωνική απεύθυνση συγκινησιακή σε μεγάλο βαθμό, αλλά με πασιδηλα πολιτικά χαρακτηριστικά:

- το πρόταγμα της αποφυλάκισης του απεργού πείνας

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΥΦΑΙΟ -πολιτικό και κοινωνικό- γεγονός της πρόσφατης κατάληψης του Πολυτεχνείου και της σύλληψης 515 συντρόφων κρύβεται μια πραγματικότητα που όχι μόνο τα ΜΜΕ δεν ανέδειξαν, αλλά ούτε κι η αριστερά -ακόμη και στην επαναστατικότερη εκδοχή της. Μια σκληρή απεργία πείνας -αυτή του αναρχικού Κώστα Καλαρέμα που διανύει την 44η μέρα-, μια άλλη -του Χριστόφορου Μαρίνου- σε εξέλιξη κι ένα σχέδιο εγκληματοποίησης του αναρχικού χώρου να κλιμακώνεται βήμα το βήμα.

Το Πολυτεχνείο ούτε από "παιδιά διαλυμένων οικογενειών" έγινε, ούτε ήταν μια τυφλή κατάληψη. Ήταν η αυθόρμητη σύγκρουση εκατοντάδων ανθρώπων για να απαντήσει στο τεράστιο -για τα ελληνικά δεδομένα- αριθμό πολιτικών κρατουμένων, με πρόταγμα την υπόθεση του Κώστα, ως και την πιο άμεση.

Η εξέλιξη της απεργίας πείνας του Κώστα Καλαρέμα μοιάζει σαν μια εκ των προτέρων καταδίκη, μια καταδίκη σε θάνατο. Τα πάντα δείχνουν κάτι τέτοιο, στο πολιτικό σκηνικό που ζούμε τον τελευταίο καιρό. Η φυλάκιση του Γιώργου Μπαλάφα -μετά την περσινή του αθώωση- με την εξοντωτική ποινή των 10 χρόνων, η βαρεία καταδίκη του Οδυσσέα Καμπούρη -χωρίς μάρτυρες κατηγορίας, χωρίς καμιά απόδειξη ενοχής-, η επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στην ειρηνική πορεία στη Θεσσαλονίκη την προηγούμενη Τρίτη, η πρόσφατη καταδίκη των τριών αγωνιστών σε 3,5 και 2,5 χρόνια φυλάκισης για "περιύβριση, αντίσταση και στάση", συνθέτουν ένα εφιαλτικό σκηνικό τρόμου που μόνο το χειρότερο προοιωνίζει για τον ίδιο τον Κώστα. Και βέβαια σε όλο αυτό το κλίμα πρέπει να προσθέσουμε την παραβίαση του ασύλου και τη σύλληψη τόσων αγωνιστών.

Η ίδια η εξέλιξη της απεργίας πείνας του είναι πρωτόγνωρη: πρώτη φορά απεργός πείνας αντιμετωπίζει αλληπαλλήλες μεταγωγές από το νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού στο Τζάνειο και ξανά πίσω, με το πρόσχημα ότι δεν δεχόταν ορό! Ο Κώστας δεν έχασε ούτε στιγμή την αξιοπρέπεια του, οι γιατροί όμως, που απαιτούσαν ουσιαστικά να διακόψει την απεργία πείνας για να τον δεχθούν, σίγουρα ναι!

Συνέχεια στη σελίδα 3

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΧΟΥΝΤΑ

Απεργία πείνας των τριών

Από τις 21/11 ξεκίνησαν απεργία πείνας στη Θεσσαλονίκη οι Π. Σοφός, Η. Χατζηλιάδης και Γ. Αναγνώστου για τις εξοντωτικές ποινές που τους επιβλήθηκαν, χωρίς αναστολή. Έγκλημά τους; η συμμετοχή στη διαδήλωση αλληλεγγύης στον Κ. Καλαρέμα που χτυπήθηκε απρόκλητα από τα ΜΑΤ.

Σελ. 2

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Κι ο Μαρίνος στο νοσοκομείο

Οι 22 μέρες απεργίας πείνας και το γεγονός της εξέγερσης στις φυλακές συμβάλλουν σε μια ραγδαία επιδείνωση της υγείας του.

Σελ. 3

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Lorenzo Kom'boa Ervin

"...στο μέλλον οι μαύροι και οι ισπανόφωνοι θα αποτελέσουν τη ραχοκοκαλιά του αναρχισμού στις ΗΠΑ!" (Black Flag, No 206)

Σελ. 6-7

Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί!

Τάγματα γενίτσαρων κατέλαβαν το κέντρο της πόλης των Αθηνών. Παιδιά αμούστακα, βίαια αποσπασθέντα από την οικογενειακή στέγη, κατατρομοκράτησαν και πάλι τον εργαζόμενο λαό προβαίνοντας σε βανδαλισμούς και εγκληματικές ενέργειες (ρίψη ασφυξιογόνων) για ένα ελάχιστο αντίτιμο των συνολικών λαφύρων. Καλούνται οι γονείς τους να αναλάβουν, έστω και καθυστερημένα, την κηδεμονία για τη σωστή διαπαιδαγώγησή τους και για την επανένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ξ.

★ Μπροστά στη σοκαριστική βιαιότητα των ένστολων ανθρωποειδών, που τη νύχτα της 17-11 ξεσπούσαν τη λύσσα τους στο ανυπεράσπιστο κορμί ενός δεκαεξάχρονου, τα ωρύομενα, ως τότε, Μ.Μ.Ε έριξαν τους τόνους: μίλησαν για παράβαση καθήκοντος, για "ανανδρία". Στην κατεξοχήν θεαματική κοινωνία μας μια εικόνα όντως έχει τη δύναμη "χιλίων λέξεων". Μια και είναι η μόνη που "αποδεικνύει" ό,τι εξεγερμένα κορμιά της κοινωνίας, χρόνια τώρα, βιώνουν στο πετσί τους. Μια και είναι η μόνη που αποδεικνύει ότι η αστυνομία "προφυλάσσει" εμάς από τους ίδιους μας τους εαυτούς...

★ Ο Γιώργος Κρητικοπουλος μεταφέρθηκε στις φυλακές της Λάρισας -φημισμένες για το υγιεινό τους κλίμα- "όπως τυχαίως" αμέσως μετά από τηλεφώνημα του ίδιου στον ραδιοφωνικό σταθμό ΟΥΤΟΠΙΑ. Ζητούσε να μάθει που θα οδηγηθούν οι 3 συλληφθέντες από τα γεγονότα της 14-11 στη Θεσσαλονίκη και αν υπήρχε πιθανότητα να βρεθούν μαζί στις φυλακές Διαβατών.

★ Οι φυλακές αποτελούν ένα μεγάλο "σχολείο". Με την "αποφοίτησή" σου από αυτές αναπροσαρμόζεσαι και "έτοιμος" για παραδίδεις στις αγκάλες της "υγιούς" κοινωνίας. Για τους 3 συλληφθέντες από τη Θεσσαλονίκη, το μάθημα άρχισε με τον παλιό καλό τρόπο. Της ξεκάθαρης έκφρασης του μίσους για καθετί διαφορετικό: το υποχρεωτικό κούρεμα...

★ Τα όργανα της τάξης βρήκαν επιτέλους τη λύση της "μάστιγας των ναρκωτικών". Τον ξυλοδαρμό και τον βασανισμό των χρηστών. Ένας από τους "τυχερούς" που δοκίμασαν τα νέα μέτρα στο πετσί τους, ο Αθ. Ζαγιάκης φαίνεται ότι έχει άλλη αντίληψη. Ο αρμόδιος εισαγγελέας ωστόσο συνεπικουρεί το έργο της αστυνομίας, αφού, αν και έχουν στη διάθεσή του τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία, δε διάταξε δίωξη κατά παντός υπεύθυνου (του διοικητή της ασφάλειας), αλλά προκαταρκτική εξέταση...

★ Ο Κώστας Καλαρέμας διανύει την 44η ημέρα απεργίας πείνας και βρίσκεται ήδη σε οριακή κατάσταση. Δεύτερη απεργία πείνας, αυτή του Χ. Μαρίνου, βρίσκεται σε εξέλιξη. Σε αυτούς έρχονται να προστεθούν τρεις "καινούργιοι" από τις φυλακές της Θεσσαλονίκης, οι συλληφθέντες για τα γεγονότα της 14-11 και καταδικασμένοι σε εξοντωτικές ποινές 2,5 και 3,5 χρόνων για "στάση". 521 η "συγκομιδή" από το Πολυτεχνείο. Έντονι οι απόηχοι από τη μεγάλη εξέγερση στις φυλακές του Κορυδαλλού. 7 πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές, οι περισσότεροι από τους οποίους αντιμετωπίζουν εξοντωτικές ποινές. Το κλίμα των ημερών. Η κρατική καταστολή στο ζενίθ της και το προσωπείο του δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού αποσύρεται... Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, το μεγαλύτερο μέρος των κειμένων αυτού του φύλλου να αναφέρεται σε αυτά τα θέματα.

★ Τα 9 τρισεκατομμύρια φτάνουν οι καταθέσεις των βιομηχάνων σε τράπεζες του εξωτερικού. Σχεδόν δυο φορές το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού. Σε εποχές που η ανεργία μαστίζει τη χώρα και μεγάλο μέρος των νοικοκυριών αγγίζει τα όρια της φτώχειας...

★ Κλείνει ένας χρόνος φέτος από την αυτοκτονία της Μάρας. Σε θύμωμά στέ...

Τα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη

ΑΡΧΙΚΑ πρέπει να ξεκαθαριστούν μερικά πράγματα για το σχετικό κείμενο που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο του «ΑΛΦΑ». Αυτό το κείμενο δεν εξέφραζε τη συνέλευση της κατάληψης της Θεολογικής, ήταν ελλιπές και χαρακτηριζόταν από ασάφεια.

Τα γεγονότα λοιπόν, έχουν ως εξής: το απόγευμα της Τρίτης 14 Νοέμβρη είχε προγραμματιστεί συγκέντρωση με αίτημα την απελευθέρωση του απεργού πείνας Κώστα Καλαρέμα και ως ένδειξη αλληλεγγύης στους υπόλοιπους φυλακισμένους αγωνιστές. Μόλις οι 150 περίπου συγκεντρωμένοι κατέβηκαν στον δρόμο, δέχτηκαν την επίθεση των ΜΑΤ. Εκ των υστέρων ειπώθηκε ότι τα ΜΑΤ επιτέθηκαν με εντολή εισαγγελέα, γιατί οι συγκεντρωμένοι αρνήθηκαν να γίνει έλεγχος για «ύποπτα» σακίδια. Τίποτα απ' αυτά δεν έγινε αντιληπτό από τους συγκεντρωμένους. Να σημειωθεί ότι ήταν πρακτικά αδύνατο να υπάρχουν «ύποπτα σακίδια», αφού στον τόπο της συγκέντρωσης και λίγα μέτρα μακριά από τους συγκεντρωμένους υπήρχαν διμοιρίες των ΜΑΤ, ενώ όλη η περιοχή αστυνομοκρατούνταν.

Όταν σταμάτησε ο ξυλοδαρμός, κατά τη διάρκεια των οποίου φυσικά δεν βρέθηκε κανένα σακίδιο (αφού δεν υπήρχε) τέσσερις διαδηλωτές βρίσκονταν στα χέρια των ΜΑΤ που τους μετέφεραν στις κλούβες και στη συνέχεια στην ασφάλεια -εκτός από έναν που χρειάστηκε να μεταφερθεί σε εφημερεύον νοσοκομείο. Τα ΜΑΤ απομακρύνθηκαν μερικά μέτρα και οι συγκεντρωμένοι κατευθύνθηκαν με πορεία προς τα πανεπιστήμια. Ένα τμήμα της πορείας μπήκε στο προαύλιο της φιλοσοφικής, ενώ άρχισε να συγκεντρώνεται κι άλλος κόσμος που είχε πληροφορηθεί την απρόκλητη επίθεση των ΜΑΤ στην Καμάρα. Αργότερα μπροστά στη Θεολογική εμφανίστηκαν δυνάμεις των ΜΑΤ. Κάποιοι από τους συγκεντρωμένους προσπάθησαν να φτιάξουν ένα πρόχειρο όδωφραγμα στην Εγνατία. Σαν απάντηση τα ΜΑΤ εκσφενδόνισαν δακρυγόνα στο προαύλιο της Θεολογικής. Ορισμένοι από τους συγκεντρωμένους προσπάθησαν να κρατήσουν

τα ΜΑΤ μακριά πετώντας πέτρες. Τουλάχιστον μία ώρα αργότερα εμφανίστηκαν και πετάχτηκαν κάποιες μολότωφ. Μεταφέρθηκαν ξύλα από ένα διπλανό γιαπί και άναψαν φωτιές ενάντια στα δακρυγόνα. Αυτό το περιστατικό επαναλήφθηκε μερικές φορές μέχρι τα μεσάνυχτα, οπότε τα ΜΑΤ πλημμύρισαν όλον το χώρο της Θεολογικής με δακρυγόνα και η Εγνατία ξανάνοιξε.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή στο χώρο της Θεολογικής είχαν προσέλθει πολλά άτομα από διάφορους πολιτικούς χώρους που είχαν πληροφορηθεί την επίθεση των ΜΑΤ στη συγκέντρωση της Καμάρας. Πραγματοποιήθηκε συνέλευση και αποφασίστηκε να καταληφθεί η Θεολογική, σαν κέντρο αντιπληροφόρησης και με αίτημα την απελευθέρωση των τεσσάρων της Καμάρας. Επίσης αποφασίστηκε να καλεστεί συγκέντρωση και πορεία το απόγευμα της επόμενης μέρας.

Το πρωί της Τετάρτης τέθηκε σε λειτουργία μικροφωνική και μοιράστηκαν προκηρύξεις. Το απόγευμα της ίδιας μέρας είχαν συγκεντρωθεί στη Θεολογική περίπου 300 άτομα. Ωστόσο η περιοχή ήταν καταμεστιά από αστυνομικές δυνάμεις και υπήρχε η εκτίμηση ότι αν πραγματοποιούνταν πορεία, τα ΜΑΤ θα ξαναχτυπούσαν. Αποφασίστηκε να προσπαθηθεί να γίνει πορεία από ένα μικρό, μόνο, αριθμό των συγκεντρωμένων, ώστε σε περίπτωση επίθεσης των ΜΑΤ να προλάβουν να επιστρέψουν τρέχοντας στο χώρο της Θεολογικής. Μόλις οι διαδηλωτές προχώρησαν μερικές δεκάδες μέτρα, δέχθηκαν επίθεση από άνδρες των ΜΑΤ και ζητάδες. Όταν οι διαδηλωτές βρέθηκαν κοντά στη Θεολογική, ορισμένοι από όσους είχαν παραμείνει στο προαύλιο της σχολής πέταξαν πέτρες πίσω από τους διαδηλωτές για να ανακόψουν την επίθεση των ΜΑΤ. Πετάχτηκαν και δυο - τρεις μολότωφ, ενώ τα ΜΑΤ απάντησαν με καταιγισμό δακρυγόνων.

Το πρωί της Πέμπτης 16 Νοέμβρη έγινε γνωστό ότι η δίκη των τεσσάρων της Καμάρας είχε αναβληθεί για το Σάββατο. Για το απόγευμα της ίδιας μέρας είχε καλεστεί από φοιτητικά Δ.Σ. και κατελιγμένες σχο-

λές, συγκέντρωση στην πλατεία Χημείου ενάντια στην κρατική καταστολή και με αίτημα την απελευθέρωση των τεσσάρων. Στην ίδια συγκέντρωση καλούσε και η κατάληψη της Θεολογικής. Μόλις οι πάνω από 350 συγκεντρωμένοι βγήκαν στο δρόμο για να πραγματοποιήσουν πορεία, βρέθηκαν αντιμέτωποι με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Το μεγαλύτερο μέρος των διαδηλωτών αποφάσισε ότι αρνείται να πραγματοποιήσει πορεία με αυτούς τους όρους και επέστρεψε στην πλατεία Χημείου. Αργότερα, η συνέλευση της Θεολογικής θεωρώντας ότι η κατάληψη δεν είχε καταφέρει -στον επιθυμητό τουλάχιστον βαθμό- να καταστεί κέντρο αντιπληροφόρησης, αποφάσισε τη διάλυση της κατάληψης και το κτίριο παραδόθηκε στις πανεπιστημιακές αρχές.

Την επόμενη μέρα, Παρασκευή 17 Νοέμβρη, οι πανεπιστημιακοί δήλωσαν ότι οι περιφημες καταστροφές στις οποίες αναφέρονταν τα ΜΜΕ περιορίζονταν σε μερικές σπασμένες πόρτες και κάποιους εξαφανισμένους υπολογιστές. Σχετικά με τους υπολογιστές, αν όσα είπαν οι πανεπιστημιακοί ισχύουν και αν πράγματι αφαιρέθηκαν από άτομα που συμμετείχαν στην κατάληψη και όχι από άλλους "αγνώστους", αυτή η ενέργεια έγινε εν αγνοία της συνέλευσης και ενάντια στο χαρακτήρα της κατάληψης. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, στην πορεία του Πολυτεχνείου σχηματίστηκε μεγάλο μπλοκ από αναρχικούς, οργανώσεις της άκρας αριστεράς και άτομα από άλλους πολιτικούς χώρους που διαδήλωσε απαιτώντας την απελευθέρωση των τεσσάρων δεχόμενο συνεχείς προκλήσεις από τις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Το μεσημέρι του Σαββάτου 18 Νοέμβρη άρχισε η δίκη των τεσσάρων, αλλά διακόπηκε γιατί "ανακαλύφθηκε" ότι η 17χρονη μαθήτρια Σοφία Κυρίτση που είχε συλληφθεί στην Καμάρα, μετά από τέσσερις ημέρες κράτησής της, έπρεπε να μεταφερθεί σε νοσοκομείο. Οι περισσότεροι από 200 συμπαραστάτες αποχώρησαν με πορεία από τα δικαστήρια περικυκλωμένοι από δυνάμεις των ΜΑΤ που κατά τη διάρκεια της

πορείας έβριζαν και χτυπούσαν τους διαδηλωτές. Το βράδυ του Σαββάτου διαχωρίστηκε η υπόθεση της 17χρονης μαθήτριας, αφού θεωρήθηκε αναγκαία η παραμονή της στο νοσοκομείο και η δίκη των υπόλοιπων τριών διακόπηκε για το πρωί της Δευτέρας. Ταυτόχρονα, άρχισε να διαφαίνεται το δικαστικό πρακτικό που ετοιμαζόταν: ο εισαγγελέας της δίκης είναι ο ίδιος που φέρεται να έχει διατάξει την επίθεση των ΜΑΤ στην Καμάρα, ενώ η πρόεδρος του δικαστηρίου είναι σύζυγος του διοικητή του πολυδύναμου αστυνομικού τμήματος Τούμπας! Η πρόεδρος βοηθούσε τους αστυνομικούς μάρτυρες κατηγορίας, οπότε έφευγαν σε αντιφάσεις, ενώ συγχρόνως πραγματοποιούσε φραστικές επιθέσεις στους μάρτυρες υπεράσπισης και τους συνηγόρους.

Το πρωί της Δευτέρας 20 Νοέμβρη συνεχίστηκε η δίκη των τριών. Ο εισαγγελέας, με πρωτοφανείς δικονομικούς ακροβατισμούς, εισηγήθηκε την καταδίκη τους για εξύβριση, αντίσταση και στάση. Αργά το απόγευμα βγήκε η τελική απόφαση: ο Πάρης Σοφός και ο Ηλίας Χατζηλιάδης καταδικάστηκαν σε 3,5 χρόνια φυλάκισης για στάση, αντίσταση και εξύβριση και ο Γιάννης Αναγνώστου σε 2,5 χρόνια για στάση! Η έφεση που υποβλήθηκε δεν είχε ανασταλτικό χαρακτήρα και οι τρεις οδηγήθηκαν στη φυλακή!

Για πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση υπάρχει καταδικαστική απόφαση για στάση (και μάλιστα για το "βαρύ αδίκημα" ότι κάποιος επιχείρησε να πραγματοποιήσουν πορεία αλληλεγγύης για απεργό πείνας), για πρώτη φορά απορρίπτεται αίτημα έφεσης με ανασταλτικό αποτέλεσμα για ποινές αυτού του είδους! Μόλις η απόφαση έγινε γνωστή, οι συγκεντρωμένοι συμπαραστάτες άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα ενάντια στη χούντα των δικαστών και αποχώρησαν από τα δικαστήρια με πορεία.

Από την Τρίτη 21 Νοέμβρη, οι τρεις έχουν ξεκινήσει ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ απαιτώντας να οριστεί άμεσα το εφετείο και να μην μεταχθούν σε φυλακές εκτός Θεσσαλονίκης.

Τέλος, για το πρωί της Δευτέρας 27 Νοέμβρη, οπότε θα πραγματοποιηθεί η δίκη της 17χρονης μαθήτριας, η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια.

ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΗ πραγματοποιήθηκε πορεία, που είχε καλεστεί από την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή. Η Πρωτοβουλία αποτελεί ένα ανοιχτό σχήμα, η οποία πραγματοποιούσε καθημερινά συνέλευσης με συμμετοχή 200 ατόμων, με σκοπό την στήριξη των 4 διαδηλωτών που

συνελήφθησαν μετά την επίθεση των ΜΑΤ, στην πορεία της Τρίτης 14/11 στην Καμάρα, αλλά και των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου και όλων των υπολοίπων φυλακισμένων κοινωνικών αγωνιστών.

Κατά τη διάρκεια της εβδομάδας, που πέρασε μοιράστηκαν χιλιάδες προκηρύξεις και κολλήθηκαν χιλιάδες αφίσες σε όλη την πόλη που καλούσαν σε πορεία συμπαράστασης.

Η πορεία ξεκίνησε στις 6:00μμ και ήταν

πρωτοφανής για τα δεδομένα της Θεσσαλονίκης, όσον αφορά τη δυναμική και τη μαζικότητά της. Περίπου 1000 άτομα διαδήλωσαν την αντίθεσή τους ενάντια στο κλίμα τρομοκρατίας που κατασκευάζεται τον τελευταίο καιρό από κράτος και ΜΜΕ. Φωνάζοντας "είμαστε οι 10 κολλημένοι" δώσανε την απάντηση που έπρεπε σ' όλους αυτούς που κάνουν το λάθος να πιστεύουν ότι η αστυνομοκρατία και η τρομοκρατία θα γίνουν καθεστώδες. ΕΙΝΑΙ ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΙ

Μετά το τέλος της πορείας πραγματοποιήθηκε γενική συνέλευση της Πρωτοβουλίας με συμμετοχή 300 ατόμων περίπου. Η συνέλευση αποφάσισε την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων μέχρι την απελευθέρωση όλων των διωκόμενων αγωνιστών. Αποφασίστηκε συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια την Δευτέρα 27 Νοέμβρη και ώρα 12:00 στη δίκη της τέταρτης διαδηλώτριας, Σοφίας Κυρίτση. Επίσης συγκέντρωση έξω από τις φυλακές των Διαβατών την Κυριακή το πρωί. Προγραμματίζονται εκδηλώσεις συζητήσεων για αντιπληροφόρηση γύρω από το θέμα της κρατικής καταστολής.

★ Ο Κώστας Καλαρέμας διανύει την 44η ημέρα απεργίας πείνας και βρίσκεται ήδη σε οριακή κατάσταση. Δεύτερη απεργία πείνας, αυτή του Χ. Μαρίνου, βρίσκεται σε εξέλιξη. Σε αυτούς έρχονται να προστεθούν τρεις "καινούργιοι" από τις φυλακές της Θεσσαλονίκης, οι συλληφθέντες για τα γεγονότα της 14-11 και καταδικασμένοι σε εξοντωτικές ποινές 2,5 και 3,5 χρόνων για "στάση". 521 η "συγκομιδή" από το Πολυτεχνείο. Έντονι οι απόηχοι από τη μεγάλη εξέγερση στις φυλακές του Κορυδαλλού. 7 πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές, οι περισσότεροι από τους οποίους αντιμετωπίζουν εξοντωτικές ποινές. Το κλίμα των ημερών. Η κρατική καταστολή στο ζενίθ της και το προσωπείο του δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού αποσύρεται... Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, το μεγαλύτερο μέρος των κειμένων αυτού του φύλλου να αναφέρεται σε αυτά τα θέματα.

Αλληλεγγύη στον Χριστόφορο Μαρίνο

ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ 29ης ΙΟΥΝΙΟΥ, στην περιοχή της Λαμπρινής, ο Χριστόφορος Μαρίνος συλλαμβάνεται για πολλοστή φορά.

Αυτή όμως η σύλληψή του ανοίγει μια νέα σελίδα στο βιβλίο των σκευωριών. Ο Χριστόφορος Μαρίνος σύρεται στην Ασφάλεια όχι από μια "τρομοκρατική" υπόθεση ρουτίνας, αλλά κατηγορούμενος για υπόθαλψη εγκληματία, κατηγορία που στη διάρκεια ενός εικοσιτετράωρου μετατρέπεται σε "ληστεία μετά φόνο".

Οι δικωτικοί μηχανισμοί, εκμεταλλευόμενοι μια τυχαία γνωριμία που είχε αναπτύξει ο Χριστόφορος Μαρίνος για λόγους αλληλεγγύης με το δραπετή Αδαμαντίδη, στήνουν ένα νέο σκηνικό, εμπλεκόντάς τον όχι μόνο στη ληστεία του Νοσοκομείου της Νίκαιας, αλλά κατονομάζοντάς τον ως εγκέφαλο της "συμμορίας" και δολοφόνο του ταμία Μαντούβαλου.

Το σκηνικό συμπληρώνεται με τραγελαφικές ομολογίες που αλληλοαναιρούνται, φανερά αποσπασμένες με βία ή συναλλαγή, διαρροές κάθε είδους πληροφοριών από την Αντιτρομοκρατική, κραυγαλέα πρωτοσέλιδα και κατάρπυστα ρεπορτάζ και μία παγερή σιωπή από τον χώρο των αναρχικών που αποδέχεται άκριτα τα δελτία τύπου της Ασφαλείας.

ας.

Μέσα σ' αυτό το αρνητικό και φρικαλέο κλίμα, οι διαμαρτυρίες του Χριστόφορου Μαρίνου είναι ανώφελες. Κανείς δεν εξετάζει τον ισχυρισμό του, ότι κατά τη διάρκεια που έγινε η ληστεία, ο ίδιος δούλευε ως ελαιοχρωματιστής, μαζί με δυο συντρόφους του σ' ένα σπίτι στο Παρίστη. Ισχυρισμό που επιβεβαιώνουν και οι ιδιοκτήτες του σπιτιού.

Όμως, παρά τις πληροφορίες των κατασταλτικών μηχανισμών τα πράγματα αλλάζουν γρήγορα. Δύο από τους συγκατηγορούμενους του στέλνουν υπομνήματα στον ανακριτή, αναφέροντας τις κατασκευασμένες καταθέσεις τους, κατονομάζον τον εμπνευστή της σκευωρίας, ενώ παράλληλα δηλώνουν κατηγορηματικά ότι ο Χριστόφορος Μαρίνος δεν είχε καμμία συμμετοχή στο συμβάν του Νοσοκομείου της Νίκαιας.

Ένας άλλος κατηγορούμενος, ο Γιώργος Παυλόπουλος, που συλλαμβάνεται αργότερα, επιβεβαιώνει τις δηλώσεις τους, ενώ παράλληλα καταγγέλλει τη θηριωδία των ανακριτών του, θηριωδία που αφήνει εμφανή σημάδια στο πρόσωπό του.

Τελικά οι μόνοι που επιμένουν στην εμπλοκή του Χριστόφορου Μαρίνου, είναι ο Τσιριμιμάγκος, που όπως καταγγέλεται από τους συγκατηγορούμενους του, τυγχάνει μιας ι-

διαίτερα προνομιακής μεταχείρισης από αστυνομικές και δικαστικές αρχές και ο ξάδελφος του Τσιριμιμάγκου, ο οποίος παρά την ομολογία του, ότι μετέφερε τους συγκατηγορούμενους του στο Νοσοκομείο της Νίκαιας, αφήνεται ελεύθερος.

Αυτή η υπόθεση του Χριστόφορου Μαρίνου είναι η πρώτη που μπορεί να χαρακτηριστεί ως καθαρά "ποινική". Η μεθόδευση των δικωτικών μηχανισμών είναι ορατή. Θέλοντας να εκδικηθούν τον, γνωστό για την κοινωνική δράση του, αναρχικό Χριστόφορο Μαρίνο, στερούντας του την πολιτική του υπόσταση, ενώ παράλληλα να εμποδίσουν την ανά-

πτυξη ενός διευρυμένου κινήματος αλληλεγγύης. Μια μεθόδευση που θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στην εξόντωσή του.

Μπροστά σ' αυτό το ζοφερό εφιάλτη, όπου αστυνομικές και δικαστικές αρχές συμπράττουν, για να τον παρατείνουν και να τον κορυφώσουν, ο Χριστόφορος Μαρίνος απηδρά με το έσχατο μέσο πάλης που διαθέτει για να αποδείξει την αθωότητά του.

Από τις 2 Νοέμβρη ξεκινά απεργία πείνας, αρνούμενος να δεχτεί το μέλλον που του ετοιμάζουν οι δικωτικοί μηχανισμοί, αυτές οι διακεκριμένες αντικοινωνικές ομάδες, όπως γράφει ο ίδιος.

Π.Δ.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ!

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Αυτό, βέβαια, δεν ισχύει και για τη σιωπή των δημοσιογράφων, γιατί πρέπει να 'χει αξιοπρέπεια για να τη χάσει.

Ο Κώστας βρίσκεται φορτωμένος με ένα εξωφρενικό κατηγορητήριο: ούτε λίγο, ούτε πολύ τρεις ληστείες τραπεζών. Και μοναδικό στοιχείο το περίφημο "καθ' ομολογίαν". Δηλαδή κάποια στιγμή η ασφάλεια πίνει κάποιο κακομοίρη και με αντάλλαγμα

την αποφυλάκισή του τον αναγκάζει να καταδώσει κάποιον -γνωστό του ή μη- που έχει βάλει στο μάτι. Ο κακομοίρης αυτός υπάρχει, λέγεται Αγγελίδης, και ήδη μεθοδεύεται η αποφυλάκισή του για τις υπηρεσίες που πρόσφερε.

Το "καθ' ομολογίαν" έχει για το δικαστήριο αξία αποδεικτικού στοιχείου και δεν είναι απλά ένδειξη ενοχής. Αρκεί, δηλαδή, από μόνο του για να στείλει έναν άνθρωπο στη φυλακή και εκατοντάδες είναι αυτοί που κλείστη-

καν στα κολαστήρια με αυτό και μόνο -πολλές φορές για πράγματα που δεν έκαναν. Τα τελευταία όμως χρόνια έχει γίνει ένα από τα κυριότερα όπλα στις χέρια της ασφάλειας για την κατασκευή ενόχων. Άλλωστε είναι και η μοναδική αιτία για την περηφάνεια της αστυνομίας σχετικά με τα αυξανόμενα ποσοστά διελεύκανσης εγκλημάτων, τα τελευταία χρόνια.

Μέχρι τώρα αυτές τις τακτικές τις πλήρωναν οι ποινικοί και ιδιαίτερα τα πιο ανυπεράσπιστα κομμάτια τους, οι Αλβανοί. Είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιούνται για την ηθική και φυσική εξόντωση ενός πολιτικού χώρου. Ο Κώστας Καλαρέμας δεν είναι κάποιος τυχαίος. Είναι ένας αγωνιστής με πάνω από δέκα χρόνια πολιτικής δράσης. Δεν βάλλεται απλώς σαν άτομο, αλλά στο πρόσωπό του επιχειρείται να δοθεί ένα συνολικό χτύπημα στον αναρχικό χώρο.

Η εγκληματοποίηση θα είναι μια κορυφαία επιλογή της καταστολής, αν τελικά πετύχει. Στερει από τους αναρχικούς την ηθική αναφορά και βάση τους ενάντια στην κυριαρχία και τελικά αποδυναμώνει τη δυνατότητα κοινωνικής απεύθυνσης. Η μάχη που δίνεται αυτή τη στιγμή έχει τεράστια σημασία και δεν αφορά μόνο εμάς, αλλά ολόκληρη την κοινωνία. Δεν υπάρχει δυνατότητα για πεισχωρίσματα. Έχουμε έναν σύντροφο να ελευθερώσουμε, έναν ολόκληρο κόσμο να κατακτήσουμε.

Γ.Μ.

Μ.Κ.

Ο κατά «σχέδιο» ασθενής

μη συγκρούσεις.

Το θηρίο ακόμα και γέρικο μπορεί να βρυχάται και να είναι χρήσιμο. Και η τελευταία του χρησιμότητα είναι ο αποπροσανατολισμός. Και μου είναι δύσκολο να σκεφτώ έναν τρόπο καλύτερο για να φύγει η συζήτηση από το τεράστιο ζήτημα της σύλληψης 520 ανθρώπων λόγω της δυναμικής τους διαμαρτυρίας και την εξωφρενική δολοφονία ενός απεργού πείνας του Κ. Καλαρέμα -πράξη πρωτόγνωρη για τα μετεμφυλιακά χρόνια της Ελλάδας- για να στραφεί το βλέμμα από τις καθημερινές θηριωδίες που συντελούνται στις φυλακές, για να ξεχαστεί έστω και λίγο η καθημερινή μιζέρια του συνόλου σχεδόν των κατοίκων αυτού του τόπου. Ποιος λοιπόν είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποφύγεις ένα δικαστήριο από το να μπεις στο νοσοκομείο και βέβαια δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τη Δευτέρα κατατίθεται και ο οικονομικός προϋπολογισμός, τη στιγμή που η ανεργία καλπάζει;

Η κοινή γνώμη σήμερα βρίζει τους

αναρχικούς για τις πρακτικές τους, υιοθετεί όμως έστω και σε μορφή αναμονής την άρνησή τους. Είναι τα δυσβάστακτα προβλήματα που κάνουν όλο και περισσότερο κόσμο έστω και δειλά να λέει "καλά κάνουν τα παιδιά". Μετά τις πρώτες αντιδράσεις εχθρότητας για τις καμένες σημαίες τα πράγματα αλλάζουν.

Είναι η αηδία της κοροϊδίας των κυβερνώντων απέναντι στο λαό που μπορεί να ξεσπάσει, έστω και αν εμείς σαν αγωνιζόμενοι αναρχικοί αρνητές της δουλείας, της υποταγής και της εκμετάλλευσης δεν έχουμε βρει τον δρόμο που θα φέρει τις ιδέες και τα οράματά μας πρωταγωνιστές της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ" του Παπανδρέου ο λόγος. Για την πρώτη είδηση των δελτίων του δεύτερου μισού της εβδομάδας, μιλάμε, και ο καθένας καλείται να βγάλει τα συμπεράσματά του.

Πεθαίνει ή δεν πεθαίνει; έφτασε η ώρα ή το συμβόλαιο με τον θάνατο διαρκεί ακόμα; Θα εξακολουθήσει να πίνει το αίμα του κοσμάκη ή έπαθε το καλαμάκι εμπλοκή.

Πολλά ακούγονται και πολλά ακόμα μέλλει να ακουστούν, και μέσα σε όλα αυτά και αυτή η άποψη, ακούγεται διαφορετική από τις επικλήσεις ή τους εξοβελισμούς του επερχόμενου ή όχι θανάτου. Για να μπορούμε να μιλήσουμε για την αρρώστια του Παπανδρέου πρέπει να δούμε πότε αυτή λαμβάνει χώρα, και πάνω από όλα ποιους και τι εξυπηρετεί.

Ο Παπανδρέου είναι από καιρό τώρα στριμωγμένος. Από παντού δέχεται βολές και η ηγεμονία και το αλάνθαστο των επιλογών του αμφισβητείται πλέον ανοιχτά. Ουσιαστικά υπάρχει ένα τεράστιο κενό εξουσίας (τουλάχιστον όπως την ξέραμε μέχρι τώρα), και τα ποντίκια του κόμματος -εκτός από αυτά που μονίμως προσκυνάνε- εγκαταλείπουν την ναυαρχίδα και προσπαθούν να ηγεμονεύσουν με τη σειρά τους τη "νέα" πορεία του στόλου.

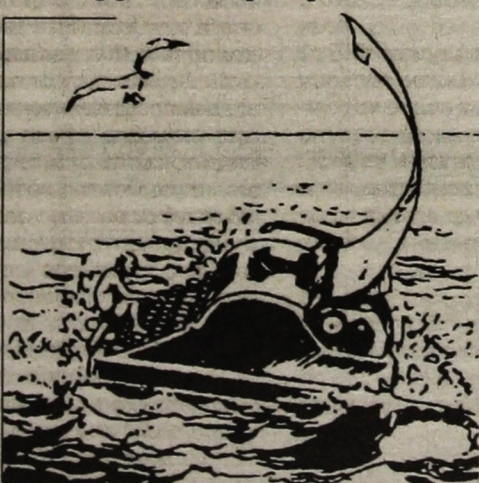
Η αγανάκτηση του κόσμου για την οικονομική του κατάσταση μοιάζει καζάνι έτοιμο να εκραγεί, οι ελπίδες χιλιάδων νεολαίων για επιτυχία και κοινωνική καταξίωση εξανεμίζονται.

Οι κρατούμενοι εξεγειρόμενοι χλευάζουν την δικαιοσύνη των δυνάμεων, οι επιταγές των μεγάλων αφεντικών του εξωτερικού πρέπει να υλοποιηθούν κατά γράμμα και αυτό θα οδηγήσει χιλιάδες στην πείνα. Η καταστολή αγγίζει τα όρια των στρατιωτικών δικτατοριών και σφαίρες πέφτουν για παράβαση του ΚΟΚ.

Το έδαφος χάνεται κάτω από τα πόδια του Παπανδρέου, ενός Παπανδρέου που πάντα ήθελε να γίνει χαλφής στην θέση του χαλφίτη ή καλύτερα "εθνάρχης" στην θέση του Καραμανλή. "Εθνάρχης" όμως μπορεί να γίνει κάποιος παρόλο το μίσος που του τρέφει η μισή κοινωνία, ποτέ όμως αυτός που γελοιοποιείται και χλευάζεται σχεδόν από όλους.

Ο Παπανδρέου λοιπόν με αυτήν του την "αρρώστια" παίζει το τελευταίο του χαρτί. Το χαρτί της "αξιοπρέπειας" αποχώρησης από τον πολιτικό στίβο "για λόγους υγείας". Το μεν πνεύμα πρόθυμο, η δε σαρξ ασθενής κλπ. Έτσι κι αλλιώς μοιάζει νικητής από όλες τις εσωτερικές ή

Όλο το Λύκειο σε επαναστατική επαγρύπνηση

ρέσεις ομοϊδεατών συντρόφων καθηγητών μας, δωκόταν στο Λύκειο για τις αντιεξουσιαστικές ιδέες της. Τώρα δώκεται από όλο το κοινωνικό κατεστημένο.

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι μετά τη βάνουση σύλληψή της από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κεφαλαίου η αντιδραστική διεύθυνση του Λυκείου θα επιδιώξει να τη διώξει "για να μη χαλάσει τους υπόλοιπους". Η συντρόφισσα, όμως, είναι για μας πρότυπο ιδεολογικής συνειδητοποίησης, προσωποποίηση της αντιεξουσιαστικής Φιλοσοφίας και ενεργητικός πυρήνας επαναστατικής ζωντανίας.

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ. Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΘΑ ΦΥΓΕΙ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ 14ΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΑΣ

Εκδηλώσεις...

★ Την Δευτέρα 27 Νοέμβρη, στις 12.00μμ. γίνεται στη Θεσσαλονίκη η δίκη της 17χρονης μαθήτριας Σοφίας Κυρίση, που χτυπήθηκε άγρια από τα ΜΑΤ στην Καμάρα την περασμένη Τρίτη. Η Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια. Την προηγούμενη μέρα, το πρωί της Κυριακής 26 Νοέμβρη, θα πραγματοποιηθεί και συγκέντρωση διαμαρτυρίας σαν πράξη αλληλεγγύης στους 3 απεργούς πείνασέξω από τις φυλακές Διαβατών.

★ Πριν ένα χρόνο, στις 16 Νοέμβρη '94, η αστυνομία είχε εισβάλλει σε όλες τις κατάληψεις στέγης και είχε συλλάβει τους συντρόφους. Η κατασταλτική αυτή κίνηση απαντήθηκε μαζικά από συγκρούσεις 3.000 ατόμων στο Πολυτεχνείο. Οι υποθέσεις κάθε σπιτιού διαχωρίστηκαν και την Δευτέρα 27 Νοέμβρη, γίνεται και η δίκη της κατάληψης της Villa Αμαλίας. Η Villa καλεί σε συγκέντρωση στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

★ Την Τρίτη 28 και την Τετάρτη 29 Νοέμβρη πραγματοποιείται Διήμερο Επαφής και Δημιουργίας στο μεν. Αμφιθέατρο του ΤΕΙ Καβάλας από τους Κλέφτες της Φωτιάς. Το πρόγραμμα της Τρίτης αρχίζει στις 18:30μμ και περιλαμβάνει συζήτηση με θέμα "Εκπαίδευση - παροχή γνώσης versus (εναντίον) επιχειρηματικού πανεπιστημίου", με εισηγητή τον Σταύρο Μαυρουδέας. Θα ακολουθήσει προβολή της ταινίας "Μάθε παιδί μου γράμματα". Την Τετάρτη, την ίδια ώρα θα γίνει συζήτηση με θέμα "Νέες τεχνολογίες - νέοι και ανεργία - ξένοι εργάτες", με εισηγητή τον Δημήτρη Κατσορίδη. Θα ακολουθήσει η προβολή της ταινίας: "Το αυγό του φιδιού".

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 31

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-

ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: -

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΡΚΑΤΟΥ

Περί άρσης του πανεπιστημιακού ασύλου

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1985: Μετά την δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά, ομάδες αναρχικών καταλαμβάνουν το Χημείο. Λίγες ώρες αργότερα η επιτροπή ασύλου αποτελούμενη από τον πρύτανη Μιχάλη Σταθόπουλο, από τον καθηγητή Δημήτρη Μαυράκη και τον φοιτητή Ιωάννη Τσαμουργκέλη, άρει το άσυλο. Και οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους εισβάλλουν στο Χημείο. Ο εκπρόσωπος των φοιτητών φυγαδεύεται από τους κυρίαρχους στο εξωτερικό.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΤΟΥ 1991: Μετά την καταστολή μαθητικής διαδήλωσης, ομάδες αναρχικών και εξεγερμένων καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο. Κατά την διάρκεια της κατάληψης οι αστυνομικές δυνάμεις πυροπολούν την πρυτανεία και ρίχνουν την ευθύνη στους καταληψίες. Η εισβολή στο Πολυτεχνείο αποφασίζεται με το σκεπτικό ότι έχει διαπραχθεί κακούργημα- με τη σύμφωνη γνώμη της συγκλήτου. Πρύτανης ήταν -ποιός άλλος;- ο Μαρκάτος.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟΥ 1994: Η πρωτοβουλία αναρχικών πραγματοποιεί λειτουργική κατάληψη στην ΑΣΟΕΕ στα πλαίσια της αλληλεγγύης στον αναρχικό απεργό πείνας Οδυσσέα Καμπούρη. Μέσα σε λίγες ώρες με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να έχει προηγηθεί κανένα επεισόδιο, αίρεται το άσυλο, τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ μπαίνουν στη σχολή και συλλαμβάνουν 52 άτομα που καταδικάζονται την επόμενη μέρα από το αυτόφωρο.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΤΟΥ 1995: Ομάδες αναρχικών συμπαραστέκόμενες στον απεργό πείνας Καραρέμα, σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές, καθώς και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού, καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο. Τα ξημερώματα 17 συγκλητικοί, με επικεφαλής -ποιόν άλλον;- το Νίκο Μαρκάτο, άρουν το πανεπιστημιακό άσυλο. Για τέταρτη φορά στη μεταπολιτευτική ιστορία του τόπου.

Από την αρχή της κατάληψης του Πολυτεχνείου πρυτανικές αρχές και υπουργείο δημόσιας τάξης χρησιμοποιώντας σαν κύριο βήμα τους τα ΜΜΕ προωθούν τις καθεστωτικές αντιλήψεις τους περί νομιμότητας και διαφύλαξης της πανεπιστημιακής κοινότητας. Συνδιαμορφώνουν και αλληλοσυμπληρώνουν τις απόψεις τους προκειμένου να δημιουργήσουν τους συναινετικούς εκείνους όρους για την εισβολή της αστυνομίας στο χώρο του Πολυτεχνείου. Από τη μια το κυβερνητικό επιτελείο, αποτελούμενο από τους Χυτήρη, Λιβάνη, Βαλυνάκη εκτιμώντας την κατάσταση των δύο παράλληλων εξεγέρσεων (Κορυδαλλός, Πολυτε-

χνείο) και με δεδομένο ότι στην πρώτη περίπτωση είχε αποφασιστεί η ομαλή και ειρηνική διευθέτηση του ζητήματος στον Κορυδαλλό μέσω διαπραγματευτικών οδών καθιστώντας, έτσι, αναγκαία την εισβολή των αστυνομικών δυνάμεων στο Πολυτεχνείο. Η σύγκλητος δρώντας προς αυτή την κατεύθυνση στρώνει τον δρόμο με την ανακοίνωση που εκδίδει νωρίς το απόγευμα. Απευθύνει τηλεσίγραφο στους καταληψίες να εγκαταλείψουν το Πολυτεχνείο. Η ανακοίνωση καταστρατηγεί κάθε έννοια περί ασύλου, στηρίζεται στο ότι οι ίδιοι οι καταληψίες είχαν παραβιάσει το άσυλο. Ο δε Μαρκάτος επικεφαλής των συγκλητικών σε στιγμές εξουσιαστικού παροξυσμού, λίγο αργότερα και δημόσια, δηλώνει ότι αδιαφορεί για τη ζωή των καταληψιών, ότι το μόνο που τον νοιάζει είναι η ζωή των φοιτητών και προς αυτήν την κατεύθυνση απαιτεί από το Υπουργείο Δικαιοσύνης να χαλαρώσουν τα μέτρα πολιτοκίας από την πύλη της Τσιότσα για να μπορέσουν να φύγουν οι φοιτητές, ο κανάγιας! Ο δρόμος των κατηγοριών όσες φορές και αν διανυθεί θα βρεί στο πρόσωπό του έναν από τους πραγματικούς ενόχους.

Η οργισμένη αντίσταση των καταληψιών σε συνδυασμό με τον απροκάλυπτο ξυλοδαρμό ενός συλληφθέντα, που καταγράφεται από τις τηλεοπτικές κάμερες, προκαλούν διαταγούς ως προς τη λήψη των τελικών αποφάσεων. Προς το παρόν όμως. Στον μικρό αυτό χρόνο η κυβέρνηση με επικεφαλής τον Χυτήρη, ρίχνει τις ευθύνες στην σύγκλητο και στον Μαρκάτο. Η σύγκλητος και ο Μαρκάτος ρίχνουν τις ευθύνες στην αστυνομία και στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης και οι διάφοροι "ειδικοί" και "αναλυτές" που παρελαύνουν από τα μικρόφωνα των τηλεοράσεων ρίχνουν τις ευθύνες πότε στον ένα, πότε στον άλλον και πότε και στους δύο. Όλοι όμως επιδιώκουν τη δημιουργία του συναινετικού κλίματος που με το πέρασμα της ώρας καθιστά ολοφάνερη την εισβολή. Και επιδιώκει κάτι τέτοιο τη νύχτα είναι δύσκολο, οδηγούνται στην απόφαση να επέμβουν τις πρώτες πρωινές ώρες. Η Ιστορία επαναλαμβάνεται όπως το '85 και το '91. Αποφασίζουν νύχτα για να εκτελέσουν τις αποφάσεις τους ημέρα. Στις μία ο Μαρκάτος πηγαίνει στον Ευαγγελισμό με τάχα- προβλήματα υγείας. Το θέατρο του παραλόγου συνεχίζεται. Και αυτός απτόητος θα βγει από τον Ευαγγελισμό να ξαναηγηθεί του αγώνα της εξουσίας ενάντια στους ε-

ξεγερμένους, θλιβέρή μαριονέτα...!

Στους επικριτές του απαντά με προσχηματική παραίτηση που η σύγκλητος, όπως ήταν φυσικό, δεν την κάνει δεκτή. Καθώς το ένα ψέμμα διαδέχεται το άλλο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Στις 5:00 το πρωί η σύγκλητος συνέρχεται και εγγράφως κάνει αποδεκτή την εισβολή των αστυνομικών στο Πολυτεχνείο. Καταργώντας η ίδια την αστική νομιμότητα, καταργώντας την επιτροπή ασύλου την μόνη αρμόδια να δώσει την εντολή.

Και η οποία είχε τελείως διαφορετική άποψη. Το έγγραφο μεταβιβάζεται στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, δίνονται οι τελευταίες προθεσμίες και στις 7:30 το πρωί οι αστυνομικές δυνάμεις εισέρχονται συλλαμβάνοντας 500 από τους αγωνιστές. Οι μάσκες πέφτουν και ο Μαρκάτος και η παρέα του φανερώνουν το αντιδρα-

στικό τους πρόσωπο. Το μοναδικό τους πρόσωπο. Κατέχοντας τη θέση του πρύτανη στο ΕΜΠ για περισσότερο από μια πενταετία, φαίνεται πια ξεκάθαρα σε ποιους χρησίμευαν οι γνώσεις που αποκόμισε όλον αυτόν τον καιρό. Ήδη από την κατάληψη του '91 ο Μαρκάτος υποδεικνύει συντρόφους σε ανακριτές και μπάτσους και τηρεί σιγή ιχθύος για το ποιος έβαλε τη φωτιά. Στην κατάληψη του '95 χρησιμοποίησε το γεγονός της καμένης πρυτανείας αντίστροφα για να υποδείξει τους αγωνιστές σαν εγκληματίες απαιτώντας την άρση του ασύλου. Συνέχισε στο ίδιο μήκος κύμματος την πρακτική της ρουφιανιάς και της υπόδειξης συντρόφων σαν οργανωτές, υποκινητές καταστροφικής κλπ.

Στην καθιερωμένη βόλτα του, μετά τα γεγονότα, στα τηλεοπτικά κα-

νάλια απαίτησε τη δημόσια συγγνώμη της κυβέρνησης και τη δημόσια αναγνώριση των υπηρεσιών του. Έφτασε, δε, στο έσχατο σημείο ανάλιψης ενεργού ρόλου στην προσεχή δίκη των συλληφθέντων. Αυτού της πολιτικής αγωγής διεκδικώντας από κάθε συλληφθέντα 500 χιλιάρες για λογαριασμό του Πολυτεχνείου, ή μάλλον για να ακριβολογούμε για λογαριασμό των διοικητών του ιδρύματος.

Ο Ν. Μαρκάτος αποτελεί το πρότυπο πρύτανη του καιρού μας. Μπορεί ταυτόχρονα να λειτουργεί το ίδιο αποτελεσματικά για την εξουσία σαν καθηγητής, σαν διοικητής του ιδρύματος, σαν "ειδικός", σαν διοικητής των ΜΑΤ. Δεν είναι το Πολυτεχνείο που γεννά τέτοια θαύματα: είναι οι καιροί μας...

Δ.Α.

ΟΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑ με το εγκληματικό της αντικοινωνικό πρόσωπο, το κράτος και τους μηχανισμούς του, επιτίθεται στις ατομικές και συλλογικές μορφές αντίστασης που αναπτύσσονται σ' ένα κόσμο γενικευμένης αιχμαλωσίας, τόσο η επιθυμία για απελευθέρωση θα δυναμώνει τόσο οι αγώνες που θα γεννιούνται όπου υπάρχουν εξεγερσιακές εστίες των καταπιεσμένων θα γίνονται όλο και δυνατότεροι, με μορφή αδιάλλακτη, ανατρεπτική. Μέσα σ' αυτήν την ιστορική πραγματικότητα μεγαλώνει και ο εφιάλτης των κρατούντων για την αποκάλυψη του μεγαλύτερου ψεύδους στην ιστορία της ανθρωπότητας: η παντοδυναμία της ισχύος τους.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1973: Εκατοντάδες "προβοκάτορες" εξεγείρονται ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1995: Εκατοντάδες "γνωστοί-άγνωστοι" εξεγείρονται ενάντια στη δικτατορία του κράτους, των κομμάτων και των ΜΜΕ. Το μήνυμα της αντίστασης είναι πάντα επίκαιρο, το μήνυμα της εξέγερσης παραμένει ζωντανό. Η Ιστορία συνεχίζεται...

Παραμείναμε στο χώρο του Πολυτεχνείου αρνούμενοι να ακολουθήσουμε τη μουσειακή πορεία μιας απονευρωμένης επετείου, προϊόν της μεθοδευμένης από τους μηχανισμούς του κράτους διαστρέβλωσης της εξέγερσης του '73.

Δημιουργήσαμε μια εστία αντίστασης βασισμένη στην αυτοοργάνωση και στη βούληση -ατομική και συλλογική- να εξεγερθούμε ενάντια σε ότι

μας καταπιέζει. Έτσι εμείς ξέρουμε να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας έμπρακτα και δυναμικά στους εξεγερμένους των φυλακών και στους φυλακισμένους αγωνιστές.

Κάθε μορφή κοινωνικής αντίστασης με τέτοια χαρακτηριστικά δεν μπορεί παρά να είναι εχθρική στη χειραγώγηση, στη διαμεσολάβηση και στις εκτονωτικές κινητοποιήσεις που καθοδηγούνται από τα κόμματα και κάθε εκφραστή της κρατικής νομιμότητας. Σπάζοντας τα όρια αυτής με κάθε αντιθεσμικό αγώνα, αναπόφευκτα γινόμαστε στόχος των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους που πάντα επιδιώκει να εξαφανίσει κάθε ανατρεπτική θεωρία και πρακτική. Στην προσπάθειά του για την επίτευξη αυτού του στόχου επιστρατεύονται βέβαια και τα ΜΜΕ και ο έντυπος τύπος με παραληρηματικά περί "γνωστών-άγνωστων" σήμερα -όπως άλλωστε και τότε (το '73) με τους "προβοκάτορες"- συκοφαντούν και επιχειρούν να περιθωριοποιήσουν, προκειμένου να εγκληματοποιήσουν αυτοί που αντιστέκονται.

Το κράτος προσπάθησε με όλα του τα μέσα να παρουσιάσει μια δήθεν δεδομένη κοινωνική συναίνεση ώστε να έχει το άλλοθι για τη στρατιωτικού τύπου εισβολή στο Πολυτεχνείο. Όλο το βράδυ της 17ης Νοέμβρη μας βομβάρδιζαν με χημικά όπλα και άπειρα κυβικά νερού (περισσότερα απ' αυτά που χρησιμοποιήθηκαν για δασοφυλάκηση το καλοκαίρι!) προκειμένου να σβήσουν τις φωτιές που μας προστάτευαν από τα χημικά. Μ' αυτόν τον τρόπο προσπάθησαν να μας εξοντώσουν σωματικά και ψυχολογικά ώστε να εγκαταλείψουμε όπως-όπως το Πολυτεχνείο.

Πράγματι αυτό που ήθελαν ήταν να μας σπάσουν, να μην είμαστε όλοι

μαζί, ώστε το έργο της καταστολής να 'ναι ευκολότερο και χωρίς πολιτικό κόστος γι' αυτούς. Εμείς καταφέραμε να παραμείνουμε ενωμένοι και να αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί την εισβολή των πάνοπλων ειδικών αστυνομικών δυνάμεων, υπερασπιζόμενοι μέχρι την τελευταία στιγμή αυτό που είχαμε αποφασίσει από την αρχή να κάνουμε: ένα δυναμικό εγχείρημα αντίστασης, αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης.

Από την άλλη μεριά ο Μαρκάτος και οι όμοιοί του πρωτοκλασάτοι εργολάβοι της "μόρφωσης", μας χώρισαν σε φοιτητές και καταληψίες. Οι αστυνομικές δυνάμεις μας χώρισαν σε ανήλικους και ενήλικους. Οι δικαστικοί μηχανισμοί κινούνται στην κατεύθυνση του διαχωρισμού σε παλιούς "γνώριμους" στην ασφάλεια αγωνιστές και σε μελλοντικούς άνευ φακέλου ως τα σήμερα, στους οποίους ίσως υπόσχονται να δώσουν μια τελευταία ευκαιρία.

Καταγγέλλουμε τις προσπάθειες για την τοποθέτηση διαχωριστικών γραμμών σαν φτηνές μεθοδεύσεις. Αποτελούν έναν ιδιότυπο πολιτικό ρατσισμό στον οποίο ήδη απαντήσαμε από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μας, αρνούμενοι να διαχωριστούμε.

Θέλουμε να δηλώσουμε πως αισθανόμαστε περήφανοι που σταθήκαμε ο ένας πλάι στον άλλον την αυγή της 17ης προς 18ης Νοέμβρη, περιτριγυρισμένοι από τους ένστολους δολοφόνους και οι παλμοί της καρδιάς μας χτυπούσαν στον ίδιο ρυθμό, τον ρυθμό της ελεύθερης συνείδησης. Μπορούν να μας στερήσουν την ελευθερία μας αλλά δεν μπορούν να φυλακίσουν την ψυχή και την εξεγερμένη μας συνείδηση. Καμία μορφή καταστολής, καμία μορφή κρατικής βίας δεν θα μας υποτάξει. Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε. Ας τρέμουν...

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

40 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Οι "γνωστοί-άγνωστοι" του Πολυτεχνείου
Κρατητήρια Γενικής Ασφάλειας, 19 Νοέμβρη 1995

Αν η χούντα είχε τα ΜΜΕ, δεν θα χρειαζόταν τα τανκς...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Το έκαναν για να τον προφυλάξουν από το AIDS, κυρία μου, είναι ολοφάνερο. Σας βεβαιώνουμε ότι έτσι είναι. Και εμείς, κυρία μου, δεν σας λέμε ποτέ ψέμματα είναι πως αλήθεια το λένε, **ΑΝΤΙΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ**. Τώρα, τώρα μπαίνουν. Τα ένδοξα σώματα ασφαλείας. Δέστε πραγματικά πόσο κινδυνεύουν για την ασφάλειά σας, αγαπητοί μου ακροατές. Μα κύριε δημοσιογράφε, αυτοί δεν αντιστέκονται, μόνο τραγουδούν και ενώνουν τα χέρια τους. Δένονται σφιχτά αναμεταξύ τους, κύριε δημοσιογράφε, και τραγουδούν και φωνάζουν, μα τι φωνάζουν επιτέλους; γιατί δεν ακούω την φωνή τους; πριν μπορούσα να ακούσω το μαρσάρισμα των μηχανών και τον ασύρματο να δίνει παραγγέλματα, τους άκουγα να βρίζουν.

Μα γιατί αμφιβάλλεται, καλή μου, απλά η ώρα είναι περασμένη πρώτο φως και εσείς είστε κουρασμένη. Θα θέλατε να σας υπνηθίσουμε με τις κραυγές 50 αληταράδων. Όχι, κυρία

μου, δεν θα κάναμε ποτέ κάτι τέτοιο.

Μα εδώ δεν είναι μόνο 50. Εδώ βγάζουν εκατοντάδες από μέσα. Εκατοντάδες; Δεν το πρόσεξα καθόλου, λατρευτέ μου φίλε. Ξέρεις η κούραση, για να σε κρατάμε ενήμερο χαλαρώνει την προσοχή μας. Ε! Ανθρωποι είμαστε και εμείς. Μα, καλή μου, τα μηδενικά δεν παίζουν ρόλο στην ζωή μας τι 50, τι 500, τι 5000, αυτό που μας πονά είναι η σημαία μας. Μα δείτε τι καλά που τους φέρονται μόνο λίγες ψιλές πέφτουν. Δεν εκτλήσετε και εσείς για τα γερά νεύρα και την άψογη συμπεριφορά των γενναίων και ένδοξων αστυνομικών μας;

Κύριε, κύριε δημοσιογράφε, αυτός ο αστυνόμος έσπασε το κεφάλι του γέρου πατέρα μου προχτές στην διαδήλωση για τις συντάξεις, και χτύπησε και τον αδελφό μου στα ναυπηγεία, πώς το επιτρέπετε αυτό, γιατί δεν λέτε το όνομά του, εκκρεμεί μήνηση από πέσοι.

Όχι παιδί μου, μην αφήνεις τα προσωπικά σου αισθήματα να σε κυριεύουν. Ο κύριος κύριος αστυνομικός είναι ο καλύτερος άνθρωπος. Τον είχα δει κάποτε να περνά μια γριούλα από τα φανάρια και ακόμα και μένα με γλύτωνα από τα χέρια αυτών των αλητών τις προάλλες. Μα τι λέτε, κυρία μου, δεν του ανταποδί-

δω την υποχρέωση; Εξάλλου δέστε πόσο μοιάζουμε εμείς οι δύο. Αγωνιούμε και αγωνιζόμαστε για το καλό αυτού του τόπου: εγώ στο γυαλί και αυτοί στο δρόμο. Μαζί ενάντια στους κακούς.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

και της αλληλεγγύης στους διωκόμενους συντρόφους, να μην μπορεί να πνιγεί από τα θανατηφόρα αέρια.

• η αξιοπρέπεια μιας ανυποχώρητης και αδιαπραγμάτευτης στάσης στα αλληπάλληλα τηλεσίγραφα της υποταγής, να μην κάμπτεται από την τρομοκραγνεία των καναλιών.

• η αξιοπρεπέστατη σύλληψη, μήνυμα συντροφικότητας, αλληλεγγύης, αλλά και πολιτικής ευθύνης, να σηματοδοτεί τον αγώνα που συνεχίζεται.

Τα ίδια τα γεγονότα, λοιπόν, έγραψαν "μία ακόμα σελίδα στην ιστορία του αντικαθεστωτικού κινήματος μεταπολιτευτικά". Διατύπωση καθόλου στομφώδης που επιβεβαιώνεται και μόνο από το γεγονός της πιο μαζικής πολιτικής σύλληψης μεταπολιτευτικά, της τρίτης πιο μαζικής σύλληψης αντιφρονούντων στη νεολογική ιστορία του αιώνα.

Κάλλιστα μπορούμε να μιλήσουμε για την αμαύρωση του δημοκρατικού προσώπου του καθεστώτος με τη στρατιωτική επιβολή της Τάξης, γεγονός που -οριακά, αλλά σαφέστατα- στοιχειοθετεί "μία σελίδα πο-

λιτικής νίκης του κινήματος αντίστασης". Μακριά από υπερφίλας θριαμβολογίες, παρόλο το πλήγμα της σύλληψης των 500 και πλέον καταληψιών, όσα δραματίστηκαν μέσα στα κτίρια του Πολυτεχνείου, της Ασφάλειας και των δικαστηρίων -αλλά και έξω από αυτά- μας πείθουν για του λόγου το αληθές: η κλασική υπερβολή των βιβλικών καταστροφών δε στάθηκε ικανή να αφανίσει το μήνυμα της αντίστασης, της αξιοπρέπειας, της αλληλεγγύης. Η κλασική φιλολογία περί των 50 γνωστών-άγνωστων ηχούσε ειρηνικά όταν γέμιζαν τα κρατητήρια της Ασφάλειας από τους 500 και πλέον κρατούμενους, ενώ υπερδιπλάσιοι διαδήλωναν στους δρόμους. Η κλασική κοινωνιολογική ανάλυση περί προβληματικών οικογενειών και πτωχικάδων χούλιγκαν τινάχτηκε στον αέρα. Η ηθική των Άγγλων της Τάξης, προσωπική και συλλογική, σπλώθηκε ανεξίτηλα με μία, μόλις, νύχτα απευθείας μετάδοσης της δράσης τους.

Κάποιοι σημαντικοί μύθοι γκρεμίστηκαν. Με βαρύ τίμημα, αλλά γκρεμίστηκαν.

Κ.Τ.

Το τέλος της αθωότητας

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΗΝΕΣ του έργου "Πολυτεχνείο '95" αποτελούν παρελθόν, το έργο βέβαια συνεχίζεται και θα συνεχιστεί με αμείωτο ενδιαφέρον καθόλη τη διάρκεια και του '96, αφού οι 515 συλληφθέντες θα καλεστούν να δικαστούν από τους μηχανισμούς του κράτους κατά τη διάρκεια αυτού του χρόνου. Το έργο όμως συνεχίζεται άμεσα αφού παρατείνεται η ομηρία όχι μόνο του απεργού πείνας Κ. Καραρέμα, αλλά και των υπόλοιπων αγωνιστών που παραμένουν κρατούμενοι στις φυλακές του κράτους (αναρχικοί, αρνητές στρατεύσεως κλπ.).

Παρόλο το σύντομο χρόνο που έχει περάσει από το τέλος του πρώτου μέρους του έργου και εν αναμονή των λοιπών εξελίξεων είναι σωστό, κατά την άποψή μου, να προχωρήσουμε σε μια πρώτη κριτική και ανάλυση των γεγονότων. Κριτική καλής προαίρεσης που σκοπό έχει να βοηθήσει ή ελπίζει να το κάνει αυτό. Γιατί βλέποντας τα σωστά ή λάθη σου μπορείς να δυναμώσεις ή να διορθώσεις πρακτικές που σκοπό έχουν να καταδείξουν προβλήματα, να ενδυναμώσουν την κοινωνική οργή και αντίσταση, και να προωθήσουν εν γένει τη διαφορετικότητα του πολιτισμού που προτείνεις και τις αντιστάσεις που επικαλείσαι.

Αυτό το Πολυτεχνείο έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, πέρα και έξω από το θεαματικό της σύγκρουσης που τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από ένα μέρος του υπάρχοντος αναρχικού κινήματος, συνέπεσε και με την κορύφωση της απεργίας πείνας του Κ. Καραρέμα και του περασμάτος της σε επικίνδυνα για την ζωή του επίπεδα, καθώς επίσης και με την εξέγερση των κρατούμενων στις φυλακές Κορυδαλλού. Έτσι το αναρχικό κίνημα βρέθηκε μπροστά στα γεγονότα αυτά με κύριο κινητήριο μοχλό την ανάγκη και επιθυμία παρέμβασής τους.

Τα γεγονότα λίγο ως πολύ είναι γνωστά. Η είσοδος στο Πολυτεχνείο, οι περιορισμένες συγκρούσεις, οι τόνοι ασφυξιογόνων που εκτοξεύθηκαν, η αξιοπρεπής σύλληψη των αγωνιστών, η παραμονή τους στην ασφάλεια, η προσωρινή

απελευθέρωσή τους. Είναι ακόμα γνωστό ότι επί μια βδομάδα και παραπάνω η αστυνομία προετοιμαζόταν για την καταστολή της όποιας αντίδρασης εκδηλωνόταν στον εν λόγω χώρο, όπως είναι γνωστή η διάθεση που έδειξε το γενιτσαρικό στράτευμα των χωροφυλάκων στην Θεσσαλονίκη όταν απαγόρευαν την συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απελευθέρωση του Κ. Καραρέμα και ξυλοκοπούσαν σε σημείο μερικής παράλυσης μια συντρόφισσα τη Σοφία Κυρίτση, ή όταν συστηματικά τροφοδοτούσαν τις συγκρούσεις κάνοντας απαγορευτική την αποχώρηση των συντρόφων. Η αστυνομία είχε κάνει σαφή τη θέλησή της να υπάρξουν επεισόδια περιορισμένης και απόλυτα ελεγχόμενης έντασης όπως εντέλει έγινε και στο Πολυτεχνείο.

Γιατί η αστυνομία με το που έπεσε ένα μπουκάλι βόμβαρδισε με ασύληπτους ρυθμούς ασφυξιογόνων τους καταληψίες, εγκλωβίζοντάς τους μέσα στο Πολυτεχνείο. Και είναι γνωστό ότι 2000 άτομα που στην αρχή ήταν στο Πολυτεχνείο είναι πραγματικά επικίνδυνοι και ανεξέλεγκτοι όταν κινούνται και συγκρούονται στους δρόμους (καλή ώρα Γενάρης '91) και όχι όταν είναι κλεισμένοι μέσα στο μαντρί. Και αυτό ακριβώς φοβήθηκαν και θέλησαν να αποτρέψουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους.

Η αστυνομία εισέβαλε στο Πολυτεχνείο. Κάτι που ούτε πρώτη φορά έκανε, ούτε σίγουρα τελευταία. Το άσυλο παραμένει επίφαση όταν δεν υπάρχουν αυτοί που με την καθημερινή πρακτική τους το υπερασπίζονται. Και ναι, βέβαια, με αυτήν του την πράξη το κράτος έδειξε αποκάλυπτα την κτηνωδία του, κάτι που κάνει εξάλλου καθημερινά, το κόστος όμως που επιμίστηκε μοιάζει τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα ασήμαντο, αφού οι άμεσες αντιδράσεις ήταν αν μη τι άλλο χλιαρές, για να μην πω ότι η πράξη της εισβολής χειροκροτήθηκε από το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου. Έτσι χωρίς άμεσα ορατό πρόβλημα η αστυνομία κατάφερε να κάνει μια επίδειξη δύναμης εις βάρος αυτών που αντι-

δρούν, ή που θα αντιδράσουν στο μέλλον, προχώρησε σε μια ανανέωση των πληροφοριών και των στοιχείων ενός μεγάλου μέρους του χώρου αντίστασης, έθεσε σε καθεστώς ομηρίας 515-λιγότερο ή περισσότερο- ενεργούς συντρόφους, εκτόνωσε την κατάσταση αφήνοντάς τους ελεύθερους όλους και γενικά εκτός από χαρτογράφηση του χώρου δημιουργήσε μια υγειονομική ζώνη γύρω από ένα ριζοσπαστικό-εξεγερτικό-επαναστατικό κομμάτι της κοινωνίας με άγνωστες ακόμα συνέπειες.

Με δυο λόγια, κατά την άποψή μου, το Αναρχικό κίνημα, ή ένα μεγάλο μέρος του έπεσε σε μια καλοστημένη παγίδα. Έδειξε μια πρωτοφανή έλλειψη φαντασίας στην κίνηση και δράση του, χωρίς εντέλει να καταφέρει να αναδείξει τους πραγματικούς στόχους της πράξης του.

Μια κατάσταση που θα βαρύνει ανάλογα με αυτήν της απουσίας κάποιων άλλων συντρόφων με άλλες δραστηριότητες, άλλων ίσως μορφών από την υπόθεση της υπεράσπισης του Κ. Καραρέμα.

Η δύσκολη, κατά τη γνώμη μου, κατάσταση που περνά αυτή τη στιγμή το κίνημα αντίστασης, γιατί τα συμβάντα του Πολυτεχνείου αφορούν, αγγίζουν και επηρεάζουν όλους τους αντιστεκόμενους, σίγουρα είναι αντιστρέψιμη, σίγουρα μπορούν να γίνουν πολλά ώστε η σύλληψη των 515 και η παρατεινόμενη κράτηση των υπόλοιπων πολιτικών κρατούμενων, να μετατραπεί σε μπουμερανγκ ενάντια στους εκμεταλλευτές αυτού του τόπου.

Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει πρώτα να σταματήσει η έπαρση, να αντιληφθούν όλοι οι σύντροφοι την κρισιμότητα της κατάστασης, να βάλουν το μυαλό τους να δουλέψει στην αναζήτηση αποτελεσματικών πρακτικών δράσης και να μην επαναπαυτεί κανείς στις εύκολες τετριμμένες πρακτικές, ούτε βέβαια να κρυφτεί πίσω από τις -έτσι και αλλιώς- υπαρκτές διαφωνίες.

Η αντίσταση χρειάζεται φαντασία και εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να την ανακαλύψουμε.

G.M.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995: ΜΕΡΕΣ ΜΝΗΜΗΣ - ΝΥΧΤΕΣ ΟΡΓΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 504 ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η δυναμική κατάληψη του Πολυτεχνείου από 1.000 και πλέον αναρχικούς για να διαμαρτυρηθούν στη συνεχιζόμενη εξόντωση του Κώστα Καραρέμα (38 μέρες απεργίας πείνας) και των άλλων φυλακισμένων συντρόφων τους, η ανυποχώρητη στάση τους στα διαδοχικά τελεσίγραφα και τέλος η αξιοπρεπέστατη σύλληψή τους, γράφει μια ακόμη σελίδα στην ιστορία του αντικαθεστωτικού κινήματος μεταπολιτευτικά. Μια σελίδα πολιτικής νίκης του κινήματος αντίστασης που ανατρέπει τη στρατιωτική νίκη που πέτυχε το καθεστώς με την εισβολή και εκκένωση του Πολυτεχνείου: με τσαλακωμένο το κοινωνικό τους προφίλ καλούνται οι κατασταλτικές δυνάμεις να απολογηθούν για τις βαρβαρότητές τους, όσες τουλάχιστον έπραξαν μπροστά στις κάμερες. Με τσαλακωμένη την εικόνα τους ως «κοινωνικοί λειτουργοί» να απολογηθούν για τη χρήση των νέων οπλικών συστημάτων, ασφυξιογόνων για πολεμική χρήση. Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων για «εξιδιάλεγμα» και παραπομπή προς παραδειγματική τιμωρία. Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων να ανατρέπει την εικόνα των μερικών δεκάδων «καταστροφικών». Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων να φωνάζουν «Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο από όλα τα κελιά» και να περπατούν με το κεφάλι ψηλά προς τις κλούβες.

Νύχτα εφιαλτική. Συμφωνούμε. Αστυνομία, δημοσιογράφοι, πρυτανικές αρχές. Το τρίγωνο του τρόμου.

★ Τα ΜΑΤ να επιδίδονται στο γνωστό τους έργο. Να κηρύσσουν αποκάλυπτα και απρόκλητα χημικό πόλεμο. Δεν μιλάμε για τα «συνήθη» δακρυγόνα. Ισχυρά ασφυξιογόνα χρησιμοποιούνται πια, ευρύτατα. Εξοπλισμός πολεμικών επιχειρήσεων έστειλε στο νοσοκομείο 30 περίπου καταληψίες του Πολυτεχνείου και στη συνέχεια στη Γενική Ασφάλεια. Για τον «υπερβάλλοντα ζήλο» Ζητάδων, ΜΕΑτζήδων, ΜΑΤατζήδων, οι εικόνες μίλησαν μόνες τους. Δέκα οπλισμένοι απέναντι σε έναν άοπλο. Κανένα σχόλιο... Απλά όλος ο κόσμος μαθαίνει αυτό που είναι κοινό μυστικό: τη δράση των ένστολων. Δεν εκπλησσόμαστε, συνεχίζουμε τον αγώνα μας.

★ Οι δημοσιογράφοι έχουν την τιμητική τους: να μην μπορούν να κρύψουν τη λύσσα τους απέναντι στους διαδωλωτές που φώναζαν «χαφιέδες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι» και να διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους για την «κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», όταν δύο διμοιρίες τσάκιζαν το κεφάλι του διαδωλωτή. Να ζουμάρουν στο αίμα και να διαμαρτύρονται που δεν τους αφήνει η αστυνομία να κάνουν τη δουλειά τους. Να αγωνιούν γιατί δεν μπουκάρει η αστυνομία, να ενθαρρύνουν τους «αγανακτισμένους». Να μιλούν για «ανυπολόγιστες ζημιές» από τα πρώτα λεπτά της κατάληψης, να «αναρωτιούνται» για τα αιτήματα των καταληψιών. Τσιμουδιά επί 12 ώρες για το ποιός είναι αυτός ο Καραρέμας στη φυλακή και γιατί κάνει απεργία πείνας. Τσιμουδιά για τους φυλακισμένους αγωνιστές. Τσιμουδιά για τους λόγους της κατάληψης.

★ Οι πρυτανικές αρχές παραπαίοντας ανάμεσα στο πολιτικό κόστος που θα επιφορτιζόταν δίνοντας την εντολή για την άρση του ασύλου και στην επιθυμία τους να τσακίσουν τους «300 γνωστούς-αγνώστους». Ο Μαρκάτος, τραγικός κλόουν, να κάνει επίδειξη ισχύος γαυγίζοντας κυλιόμενα τελεσίγραφα, να τα μαζεύει μπροστά στην πυγμή και την αποφασιστικότητα των καταληψιών και να προτιμά την ασφάλεια του νοσοκομείου, παρά την πολιτική ευθύνη ενός αιματοκυλισματος «νίπτοντας τις χείρας του» ως νέος Πιλάτος. Και τέλος, λίγα λεπτά μετά την εισβολή των ΜΑΤατζήδων στο Πολυτεχνείο να γίνεται τόσο καλά στο νοσοκομείο που ως νέος δούλογος -με την κουκούλα του πρυτανικού αξιωματικού- να υποδεικνύει τις «κρυψώνες» του ιδρύματος, σε αγαστή συνεννόηση με τις μονάδες επιβολής της τάξης.

Τάξη που επιβλήθηκε από τους σοσιαλδημοκράτες χωρίς το κόστος των νεκρών από την πρωτόγονη επιβολή τάξης 22 χρόνια πριν. Έτσι είναι: η εξουσία εξελίσσεται, «εκλεπτίζουνται» οι χειρισμοί της. Άλλωστε η επίφαση της κοινωνικοελευθερικής δημοκρατίας παρέχει σαφώς αποτελεσματικότερο κοινωνικό έλεγχο από την «επίσημη» δικτατορία. Καθόλου τυχαία, τα αρμόδια υπουργεία, τα κόμματα και οι «επίσημοι φορείς» ήταν οι «μεγάλοι απόντες» της νύχτας. Γιατί να εκτεθούν άλλωστε; Από την ασφάλεια των σαλονιών τους παρακολούθησαν (όσοι δεν κοιμήθηκαν) τους πραπρωριανούς τους να κάνουν τη βρώμικη δουλειά. Μην ανησυχείτε όμως: θα τους δούμε να μιλούν για τον «υπερβάλλοντα ζήλο», να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για το άσυλο, να αναλύουν την «έκπτωση των ηθικών αρχών της κοινωνίας».

Η κοινοβουλευτική δικτατορία τρίζει τα δόντια της. Καμιά επίφαση δημοκρατίας. Ευθυνόφοβοι οι «υπεύθυνοι», να πετούν το μπαλάκι της εισβολής ο ένας στον άλλον. Καμιά επίφαση δημοκρατίας. Να μετρούνε ζημιές, να μετρούνε ζωές (αλήθεια, πόσο «αποτιμάται» ένα σπασμένο κεφάλι, ή η αίσθηση θανάτου από ασφυξιογόνα;). Καμιά επίφαση δημοκρατίας.

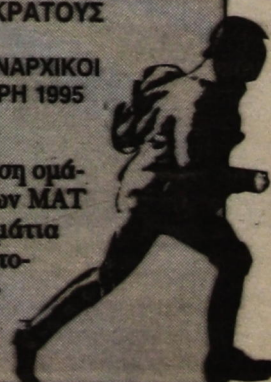
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995

Η προκήρυξη αυτή αποτελεί την άμεση απάντηση ομάδας συντρόφων, δυο ώρες μετά την εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο. Μοιράστηκε σε 1.500 κομμάτια στην δυναμική πορεία αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε από 800 συντρόφους/ισσες το Σάββατο το μεσημέρι, από τα Προπύλαια έως το κτίριο της Γενικής Ασφάλειας.

ΔΙΚΗ ΤΗΣ VILLA AMALIAS

ΠΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ, στις 17 Νοέμβρη 1994, τα Μ.Α.Τ. εισέβαλαν στο σπίτι μας και σε άλλες τρεις καταλήψεις της Αθήνας. Ως δικαιολογία ανακοίνωσαν ότι διενεργούσαν προληπτικές συλλήψεις για την αποφυγή επεισοδίων στην επέτειο του πολυτεχνείου. Με άλλα λόγια «μας συνέλαβαν όχι γιατί είχαμε διαπράξει κάποιο αδίκημα, αλλά επειδή κάποιος «άγνωστος» τους είχε ειδοποιήσει με ανώνυμο τηλεφώνημα ότι οι καταληψίες στέγης φτιάχνουν μολότωφ για το βράδυ». Το ιδίω-νυμο πάλι σε δράση. Φυσικά ο αστυνομικός που πήρε την πληροφορία την θεώρησε βάσιμη γιατί όπως δήλωσε και ο ίδιος (στο προηγούμενο δικαστήριο την άνοιξη του '95) ο άνθρωπος που του μίλησε ακουγόταν σοβαρός και αξιόπιστος. Φαίνεται πως οι χαφιέδες μεταξύ τους αναγνωρίζονται κι από τον τόνο της φωνής.

Μετά την εισβολή και αφού μας φόρτωσαν τον μισό ποινικό κώδικα, μας κράτησαν στην ασφάλεια για να δικαστούμε την επόμενη.

Ας δούμε όμως τι έγινε τελικά στην περσινή επέτειο... Το μεσημέρι οι «προληπτικές συλλήψεις» συνεχίστηκαν έξω από το πολυτεχνείο στα γνωστά τραπέζια. Οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι λίγες ώρες αργότερα μετά τη σχετική χαρτογράφηση!

Το βράδυ όμως κι ενώ ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης Σ. Παπαθεμελής διαβεβαίωνε ότι με τους «ταραξίες μέσα δεν θα γίνουν επεισόδια», και ταραχές έγιναν και δύο χιλιάδες άτομα διαδήλωσαν έξω από την ασφάλεια απαιτώντας την άμεση απελευθέρωσή μας. Σαν πολλοί δεν έγιναν οι «200 γνωστοί-άγνωστοι»;

Το ίδιο βράδυ κι ενώ είμασταν ακόμα κρατούμενοι, η δίκη μας ορίστηκε για τις 17 Γενάρη του '95. Μετά από μια αναβολή (Γενάρη '95) φτάνουμε στον Μάη του '95 όπου έχουμε την αθώωση της κατάληψης στέγης της οδού Αλκαμένους και Ταρσού, τον διαχωρισμό των υποθέσεων (η κάθε κατάληψη μόνη της) σε μια προσπάθεια «αποδυνάμωσής» μας, και την αναβολή της δίκης μας για τις 27 Νοέμβρη του '95.

Έτσι φτάνουμε στο σήμερα.

Δεν είναι η πρώτη φορά που μας δικάζουν για την επιλογή μας να καταλάβουμε και να ζήσουμε σ' ένα άδειο κτίριο, ούτε η πρώτη φορά που οι μπάτσοι εισβάλλουν στο σπίτι μας. Η ίδια δίκη με άλλο σενάριο έχει ξαναγίνει κι αθωώθηκαν. Ακόμα και οι ίδιοι οι εκφραστές της αστικής νομιμότητας θεώρησαν την πράξη μας μη αξιόποινη. Όπως γνωρίζουμε όμως οι αποφάσεις των δικαστηρίων τους δεν έχουν καμιά αξία και για δεύτερη φορά θα επαναληφθεί η ίδια φαρσοκωμωδία.

Άσχετα με την απόφαση που θα βγάλουν, η δίκη μας δεν καθορίζεται από τα όρια της νομιμότητάς τους. Η στέγη και η έκφραση είναι δικαίωμα και αυτό το δικαίωμα θα συνεχίσουμε να το υπερασπιζόμαστε και να το προάγουμε κοινωνικά. Αν οι μπάτσοι θέλουν να μας βαφτίσουν εγκληματίες ποινικοποιώντας τις πρακτικές μας δεν ξεγελούν κανέναν. Η κοινωνία γνωρίζει ποιοί εγκληματούν σε βάρος της. Αυτοί που εισέβαλαν στο σπίτι μας με γελοίες δικαιολογίες είναι οι ίδιοι που χτυπούν τους ναυτεργάτες της ΝΑΥΣΙ, τον κάθε απεργό, τον κάθε συνταξιούχο, τον κάθε αντιστεκόμενο σ' ένα κράτος που δυναστεύει την καθημερινότητά μας. Όσο οι επιθέσεις τους απέναντί μας θα αυξάνονται, τόσο θα μεγαλώνει και η λύσσα μας για αντίσταση.

Η κατάληψη στέγης της οδού Αχαρνών υπάρχει εδώ και έξι χρόνια. Η πολιτιστική μας δράση (συναυλίες, προβολές ταινιών, εκθέσεις φωτογραφίας, θεατρικά, συζητήσεις κ.α.) είναι γνωστή. Πιστεύουμε πως δεν χρειάζεται να περιαυτολογούμε. Το σπίτι μας (αίθουσα συναυλιών, καφενείο-στέκι, βιβλιοπωλείο) είναι ανοιχτό σε όλους. Το μόνο που έχουμε να πούμε είναι πως ό,τι έχουμε κάνει μέχρι σήμερα δεν είναι «τίποτα» μπροστά στα σχέδιά μας για το μέλλον. Κι αυτό το μέλλον θα το κατακτήσουμε ενάντια σε κάθε προσπάθεια καταστολής ή ποινικοποίησης.

Σας καλούμε όλους στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων στις 27 Νοέμβρη 1995.

Αθήνα, Οκτώβρης '95
VILLA AMALIA

Αναρχισμός και μαύρο επαναστατικό κίνημα

Ο Lorenzo Kom'boa Ervin ήταν είκοσι χρονών όταν καταδικάστηκε σε δīs ισόβια για αεροπειρατεία. Πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων και συγγραφέας του "Ο Αναρχισμός και η Μαύρη Επανάσταση", μιλάει στο Black Flag για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του Μαύρου Επαναστατικού Κινήματος και την προσφορά του Αναρχισμού.

BF: Πώς αναμείχθηκες για πρώτη φορά στην πολιτική;

LKE: Συμμετείχα στο κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα στις αρχές της δεκαετίας του '60. Το κίνημα είχε γεννηθεί το 1960 στο Greensboro και γρήγορα εξαπλώθηκε σε πολλές ακόμα πόλεις, ανάμεσά τους τη Chattanooga, την πόλη όπου ζούσα. Ήμουν ένας ανήσυχος νέος λαϊκής καταγωγής και γρήγορα ριζοσπαστικοποιήθηκα μέσα από αυτό το κίνημα, που οδήγησε στη δημιουργία της Μη-Βίαιης Φοιτητικής Συντονιστικής Επιτροπής (SNCC).

Συνέντευξη του LORENZO KOM'BOA ERVIN στη BLACK FLAG (# 206, Οκτώβρης 1995)

Η Ella Baker, γραμματέας του Martin Luther King, αναγνώρισε αμέσως τη σημασία του νεολαϊστικού κινήματος, στο βαθμό μάλιστα που οι μεγαλύτερες ηλικίες ήταν ουσιαστικά ανενεργές. Ο αρχικός στόχος της SNCC ήταν ο συντονισμός αυτού του κινήματος. Η SNCC ήταν μια ξεχωριστή οργάνωση. Ήταν μια αντιεξουσιαστική οργάνωση, με την έννοια ότι, στην αρχή τουλάχιστον, δεν είχε ηγεσία. Οι αποφάσεις λαμβάνονταν από τα μέλη της, τους αγωνιστές. Ήταν ξεχωριστή γιατί αδιαφορούσε για μια "χαρισματική ηγεσία", αντίθετα τα μέλη της προσπαθούσαν να συγκροτήσουν αυτόνομες οργανώσεις στις μαύρες κοινότητες. Με την επιρροή των μελών της SNCC, άτομα που ήδη είχαν σεβασμό και αναγνώριση στις κοινότητές τους, μετατρέπονταν σε αναγνωρισμένους τοπικούς ηγέτες και εκεί τελειώνει η δουλειά της SNCC. Δεν αναμιγνυόταν ξανά, παρά μόνο αν της το ζητούσαν. Ήταν επίσης ξεχωριστή γιατί δεν ήταν της εκκλησίας, αν και στην αρχή πολλοί από όσους συμμετείχαν ήταν επηρεασμένοι από το χριστιανισμό. Πολλές από τις μεγαλύτερες νίκες του κινήματος, που τις απέδωσαν στον Martin Luther King, στην πραγματικότητα ήταν αποτέλεσμα της SNCC. Αυτό έγινε για να ενισχυθεί η υποτιθέμενη αναγκαιότητα μιας ηγεσίας, ενώ στην πράξη ο αγώνας ήταν στα χέρια του κοινωνικού κινήματος. Για παράδειγμα, στο Montgomery της Alabama, η ψυχή της SNCC της περιοχής, ο E. D. Nixon, αποδέχτηκε ο εκεί αγώνας να προσωποποιηθεί στον Luther King. Το περίφημο μοπούκοτάζ των λεωφορείων είχε οργανωθεί από το Nixon, ο οποίος ήταν προλετάριος, σε αντίθεση με τις γνωστές "προσωπικότητες" που ανήκαν στη μεσαία τάξη. Ο αγώνας κράτησε ένα χρόνο και ήταν μια σημαντική νίκη, όμως σήμερα το όνομα του Nixon είναι εντελώς άγνωστο.

BF: Πώς μεταπήδησες από τη SNCC στους Μαύρους Πανθήρες; Πρέπει να ήταν ένα μεγάλο άλμα, αν λάβουμε υπόψη τη μη-βία της

Το 1967 το BPP και η SNCC συγχωνεύτηκαν. Θυμάμαι ότι πουλούσα την εφημερίδα "Μαύρος Πάνθηρας", θεωρώντας τον εαυτό μου μέλος της SNCC. Η συγχώνευση δεν κράτησε πολύ, αλλά κατά τη διάρκεια της το BPP θεωρούσε τη SNCC ως τη νότια πτέρυγα του. Το BPP δεν συγκρότησε ξεχωριστά τμήματα στο Νότο πριν το 1970. Η SNCC είχε κατακτήσει τα περισσότερα από τα πολιτικά δικαιώματα που αποκτήθηκαν εκείνη την περίοδο: δικαίωμα ψήφου, ισότιμη χρήση δημόσιων συγκοινωνιών, κατάργηση νομικών φυλετικών διακρίσεων. Το 1966 η SNCC υποστήριζε ότι ο ρατσισμός και η οικονομική ανισότητα συνεχίζονταν και ότι, μαζί με τον πόλεμο στο Βιέτ-Ναμ, αποτελούσαν στόχους για νέους πολιτικούς αγώνες. Αυτή η ανάλυση ήταν που προσέλκυσε το BPP. Η συμμαχία των δύο οργανώσεων πέθανε εξαιτίας της υπονόμευσης που δέχτηκε από την κυβέρνηση αλλά και λόγω ηγετικών εγωισμών. Σύντομα η SNCC εξαφανίστηκε σαν οργάνωση.

Το BPP ήταν μια από τις πολλές οργανώσεις μαύρων πανθήρων που υπήρχαν εκείνη την εποχή. Αρχικά συγκροτήθηκε στο Bay Area του Oakland. Απέκτησαν τη μεγαλύτερη δημοσιότητα εξαιτίας του πιο προωθημένου τους προγράμματος, αλλά και της ικανότητάς τους να παρουσιάζουν με "θεατρικό" τρόπο τη δράση τους. Το BPP αποτελούνταν από νέους με λαϊκή καταγωγή. Είχε διαφορετική ταξική σύνθεση από τις προηγούμενες οργανώσεις και ένα πολύ σκληρό τρόπο άμεσης απεύθυνσης και προτροπής για αντίσταση ενάντια στα "γούρουνα". Όταν ιδρύθηκε τμήμα του BPP στη Chattanooga, αμέσως ήρθα σε επαφή, ως μέλος της SNCC. Στην πράξη όμως, εκείνη την εποχή, το μοναδικό πραγματικό τμήμα του BPP στο Νότο ήταν εκείνο της Νέας Ορλεάνης.

Το BPP είχε ένα προωθημένο κοινωνικό πρόγραμμα, αν και τα πρώτα χρόνια βασική του δραστηριότητα ήταν η αντιπαράθεση με την αστυνομία. Στη συνέχεια έγιναν ένα πολιτικό κόμμα, τμήμα της παγκό-

σμιας μαύρης επανάστασης. Μιλούσαν ενάντια στη μαύρη μπουρζουαζία και καλούσαν τους μαύρους σε νέους αγώνες. Έθεσαν σε εφαρμογή "προγράμματα επιβίωσης" πολύ πριν την εμφάνιση οποιασδήποτε κρατικής πρόνοιας, γεγονός που τους προσέδωσε μεγάλο σεβασμό. Αυτά περιελάμβαναν προγράμματα "πρωινού για τα παιδιά" που εφαρμόζονταν σε 40 σημεία. Παρείχαν δωρεάν ρουχισμό και ιατρική βοήθεια. Το BPP επηρέασε το μεγαλύτερο μέρος της αμερικάνικης αριστεράς και σχηματίστηκαν ορισμένες οργανώσεις στο συλ των πανθήρων. Ακόμα και σήμερα, η έννοια του μαύρου πάνθηρα είναι ταυτόσημη με έναν αποφασισμένο αγωνιστή που αγωνίζεται για δικαιώματα ενάντια στο κράτος.

Παρ'όλα αυτά, υπήρχαν εσωτερικά προβλήματα, υπήρχε μια άκαμπτη ηγεσία από άτομα με εξίσου άκαμπτους χαρακτήρες. Υπήρχε απόσταση ανάμεσα στα μέλη και την ηγεσία. Οι γυναίκες και μεμονωμένα άτομα υφίσταντο προσβολές για γελοίους λόγους. Διείδυσαν πληροφοριοδότες της αστυνομίας, οι οποίοι φτάσαν μέχρι το σημείο να διαπράξουν ακόμα και φόνους. Αυτό που ουσιαστικά εξόυνωσε το BPP ήταν η δράση των μπάτσων και του στρατού. Η συνομοσία του COINTELPRO (σ.τ.μ. κατασταλτικό σχέδιο του FBI) οδήγησε στη δολοφονία 39 μελών του BPP, αλλά και άλλων μαύρων αγωνιστών, και στη φυλάκιση εκατοντάδων. Βρεθήκαμε αντιμετώπιζε με μεγάλες δίκες. Υπήρχε μια νομική, αστυνομική και πολιτική επίθεση που ανέκοψε τις δραστηριότητες των πανθήρων. Τεράστια ποσά αφιερώνταν από τα προγράμματα του BPP για δικαστικά έξοδα και εγγυήσεις.

Τελικά κάποτε ήρθε και η σειρά μου. Στη Chattanooga είχαν ξεσπάσει μεγάλες ταραχές. Με κάλεσαν να παρουσιαστώ στον ανακριτή αλλά εγώ αρνήθηκα. Ήταν το αποκορύφωμα μιας μακράς περιόδου παρενοχλήσεων. Αν παρουσιαζόμουν, θα καταδικαζόμουν σε 5 χρόνια φυλάκιση και οι τοπικές φυλακές ήταν

περίφημες για το ρατσιστικό καθεστώς τους. Έφυγα από την πόλη και πήγα στην Atlanta, ελπίζοντας να τη γλυτώσω. Τελικά όμως αναμείχθηκε το FBI και δόθηκαν εντολές για να συλληφθώ ζωντανός ή νεκρός, έτσι έπρεπε να φύγω από τη χώρα.

Εκείνο τον καιρό είχαν γίνει μερικές αεροπειρατείες με κατεύθυνση την Κούβα. Βρήκα ένα όπλο, πήγα στο αεροδρόμιο, κατέλαβα ένα αεροπλάνο και πήγα στην Κούβα. Εκείνο τον καιρό βρισκόταν στην Κούβα και ο Eldridge Cleaver (σ.τ.μ. ιδρυτής του BPP) και μάλιστα οι σχέσεις του με το καθεστώς ήταν στο χειρότερο δυνατό σημείο. Έτσι μας φυλάκισαν και ξεκίνησαν τις διαδικασίες για την απέλασή μας. Υποτί-

θεται ότι θα πήγα να στη Γουινέα, αλλά τελικά βρέθηκα στη Τσεχοσλοβακία. Εκεί οι κουβανοί με συνέλαβαν και επιχείρησαν να με παραδώσουν στις αμερικάνικες αρχές. Δραπέτευσα και κατέφυγα στην Ανατολική Γερμανία αλλά με ξανάπιασαν, με βασάνιζαν επί μια βδομάδα στο Βερολίνο και τελικά με οδήγησαν πίσω στις ΗΠΑ. Δικάστηκα σε μια μικρή πόλη στη Georgia και καταδικάστηκα δύο φορές ισόβια, τη μεγαλύτερη ποινή για αεροπειρατεία μέχρι τότε, γιατί αρνήθηκα οποιαδήποτε μεταμέλεια για τις πράξεις μου. Με είχαν σύρει στο δικαστήριο, εμποδίζοντάς με να κάνω δηλώσεις, με δικάσανε σε μια μικρή πόλη ακροδεξιών. Ήμουν μόλις 20 χρονών. Αυτό είναι κάτι που σε φέρνει πρόσωπο με πρόσωπο με την ίδια σου την ηθική, σε υποβάλλει σε μια δοκιμασία και μάλιστα σε μια πολύ νεαρή ηλικία. Είχα αποφασίσει να μη συμβιβαστώ, να μην αφήσω τον εαυτό μου να φανεί αδύναμος. Η στάση μου θα ήταν στάση αντίστασης. Έτσι και έκανα. Έπρεπε όμως να βρω και μια απάντηση για την απία όλων αυτών.

Άρχισα να αναλύω τον τρόπο σκέψης μου και τη ζωή μου. Έχοντας στο μυαλό μου τις εμπειρίες μου στην Ανατολική Ευρώπη, άρχισα να αναζητώ μια διαφορετική μέθοδο, θεωρία και στρατηγική για την επανάσταση. Όλα αυτά με οδήγησαν στον αναρχισμό. Δεν είχα καθόλου καλή ιδέα για τους αναρχικούς στις ΗΠΑ, ήταν πολύ μικροαστοί, πολύ "λευκοί", δεν ήταν κάτι περισσότερο από ένα κίνημα αντικουλτούρας. Αυτό όμως δεν με εμπόδισε να δημιουργήσω επαφές με άλλους αναρχικούς από όλο τον κόσμο που μου στέλναν γράμματα. Αναζητούσα μια νέα ώθηση για τη μαύρη επανάσταση που είχε συντριβεί από το κράτος και τη νεοαποικιοκρατία και είχε βαλτώσει στο ρεφορμισμό. Αυτή ήταν η αρχική αιτία για το βιβλίο που έγραψα. Με επηρέασε πάρα πολύ ο Κροπότκιν, με ανάγκασε να επανεξετάσω όλα τα εξουσιαστικά προβλήματα που αντιμετώπιζαμε στο BPP, στη SNCC και στα μαύρα κινήματα του '70 και του '80. Ο αναρχισμός στις ΗΠΑ ήταν πάντοτε μια υπόθεση των μεταναστών, οι εβραίοι και οι γερμανοί της πρώτης Διεθνούς, οι ιταλοί στη δεκαετία του '30 κ.ο.κ. Η εμφάνιση ενός μαύρου αναρχικού, με αυτή την έννοια, δεν θα έπρεπε να προκαλεί έκπληξη. Πιστεύω ότι στο μέλλον οι μαύροι και οι ισπανόφωνοι θα αποτελέσουν τη ραχοκοκαλιά του αναρχισμού στις ΗΠΑ.

Τα γραπτά μου από τη φυλακή αποτελούσαν μια πρόσκληση για τη δημιουργία ενός διεθνούς αναρχικού κινήματος αντίστασης, για τη δημιουργία μιας νέας Διεθνούς Ένωσης Εργατών. Δημιούργησα επαφές με ανθρώπους στην Ευρώπη, την Αφρική και με ιθαγενείς στην Αυστραλία. Μία φυλή στην Αυστραλία με έκανε μέλος της για να με τιμήσει. Βοήθησα να κυκλοφορήσει προπαγανδιστικό υλικό στη Νιγηρία.

Μετά την πτώση του κομμουνισμού, όλο και περισσότεροι άνθρωποι αντιμετωπίζουν τον αναρχισμό σε σοβαρή απάντηση, με τις εμπειρίες του στο παρελθόν και με τη σημερινή του δράση. Πρέπει να μιλάμε περισσότερο με τους λεγόμενους μέσους ανθρώπους. Η ουσιαστικότερη πολιτική συζήτηση προέκυψε από τις επαφές μου με αναρχικούς από ολόκληρο τον κόσμο. Στην ευρώπη υπήρχε μια εκστρατεία για την απελευθέρωσή μου, κυρίως με πρωτοβουλία του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, πιο συγκεκριμένα των Stuart Christie, Albert Meltzer και Miguel Garcia., αλλά και της ομάδας "Help A Prisoner Oppose Torture" στην Ολλανδία. Αυτό δυνάμωσε τις πε-

ποιθήσεις μου και ενίσχυσε τη βεβαιότητά μου για τον αναρχισμό ως δύναμη για τη μαύρη επανάσταση. Στα γραπτά μου επίσης επιχειρηματολογούσα για την αναγκαιότητα του ταξικού προσανατολισμού του κινήματος, δεν είναι πλέον αποδεκτό να συλ να αποτελούν μέρος του αναρχισμού, πρέπει να κάνουν ένα βήμα πέρα από την απλή ανταρσία.

Τα γράμματα προς τους κρατούμενους είναι πολύ σημαντικά. Προσωπικά, είχα πολύ μεγάλη υποστήριξη από τους ιθαγενείς της Αυστραλίας. Είναι ζωτικό για τους αναρχικούς να δημιουργήσουν επαφές με το μαύρο κίνημα, ακόμα και αν υπάρχουν διαφωνίες. Ίσως έτσι να αλλάξουν κάποιες από τις τακτικές και τις απόψεις του. Ίσως να υιοθετήσουν κάποια βασικά στοιχεία του αναρχισμού και να μπορέσουν να συγκροτήσουν τις δικές τους αυτόνομες οργανώσεις -δεν έχουν ανάγκη από λευκούς που θα τους λένε τι να κάνουν. Οι άνθρωποι πρέπει να βρίσκουν μόνοι τους το δρόμο τους. Πρέπει πάντα να κρατάμε επαφές, δεν πρέπει να είμαστε ξεχαριστές, καλύτερα να είμαστε μαχητές!

Αποφασίστηκε το 1983 και αμέσως άρχισα να κάνω αντιρατσιστική δουλειά στη Chattanooga. Υπήρχαν πολλά θύματα. Όταν ο γαμπρός του τοπικού σερίφη σκότωσε τον 66χρονο Wadie Suttles στη φυλακή, αρχίσαμε μια μακρόχρονη καμπάνια και τελικά καταφέραμε να διώξουμε αυτό το τσόγλανο. Από το 1983, ήμουν αφιερωμένος σε δουλειά σε τοπικό επίπεδο, ενάντια στους μπάτσους και την Κου-Κλουξ-Κλαν. Αν και θεωρητικά ο Νότος έχει αλλάξει, οι ρατσιστικές δολοφονίες και η οικονομική εκμετάλλευση συνεχίζονται. Από το 1983 ως το 1993 δούλεψα στη Chattanooga, γεγονός που με έφερε σε επαφή με αγώνες του '90 και με πολλούς αγωνιστές, αρκετοί από τους οποίους ήταν αναρχικοί. Δραστηριοποιήθηκα ξανά στο αναρχικό κίνημα από το 1993 και από τότε προσπαθώ να βρω τη θέση μου σ' αυτό.

BF: Ποια είναι η γνώμη σου για τις αντιφασιστικές και τις αντιρατσιστικές οργανώσεις;

LKE: Ο ρόλος των λευκών αντιρατσιστών δεν είναι να υποκαταστήσουν τη δράση των έγχρωμων. Φυσικά πρέπει να οικοδομηθεί ένα μαζικό αντιρατσιστικό κίνημα, αυτό είναι κάτι που το συνεκδητοποιούν όλοι οι μαύροι ακτιβιστές. Πρέπει να απαντάμε στους φασίστες πολιτικά, όχι απλά να τους δέρνουμε στους δρόμους, πρέπει να κινητοποιήσουμε την προοδευτική πτέρυγα της εργατικής τάξης σε μια μαχητική συμμαχία. Αυτό είναι κάτι επικτικό. Ωστόσο η πρωτοποριακή δράση ενάντια στην πρωτοπορία είναι λάθος. Ένα τμήμα της εργατικής τάξης δεν μπορεί να υποκαταστήσει τους μαζικούς αγώνες. Είναι αναγκαία μια πρωτοβουλία με ευρεία βάση, οργανωμένη γύρω από ριζοσπαστικά αιτήματα. Δεν υπάρχει πιθανότητα νίκης με μια αντιδημοκρατική στρατηγική πρωτοπορίας. Πρέπει να υπάρχει ένα πλαίσιο αιτημάτων του κινήματος, όχι μια τακτική αντίστοιχη αυτής των κομμάτων που θέλουν να δρουν ως πρωτοπορίες. Αυτός είναι ένας λόγος που οι μαύροι δεν συμμετέχουν στις πορείες. Οι λευκοί αναρχικοί πρέπει να ενισχύουν πρακτικά τις οργανώσεις των μαύρων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε το ναζιστικό ρόλο που έπαιξε στο παρελθόν το αστυνομικό κράτος, σε συμμαχία με την Κου-Κλουξ-Κλαν. Ο μηχανισμός της Κλαν είχε τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού σε πολλές πολιτείες του Νότου τις δεκαετίες του '20 και του '30.

Ο Guy Debord και η Καταστασιακή Διεθνής

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΗ συμπληρώνεται ένας χρόνος από την αυτοκτονία του Γκυ. Στα 63 του χρόνια, με ένα πυροβολισμό στην καρδιά αφάιρεσε μόνος του την ζωή του, στο σπίτι του, στη μικρή επαρχιακή πόλη της Γαλλίας όπου ζούσε τα τελευταία χρόνια. Ο Γκυ είναι από τους ανθρώπους που επηρέασαν αποφασιστικά την ανατρεπτική σκέψη και πράξη τις τελευταίες δεκαετίες. Συμμετείχε από το 1951 στο κίνημα των λετριστών. Σαν πρωταγωνιστής της ριζοσπαστικής τάσης του λετρισμού, συμμετείχε στις δραστηριότητες του "Ξεπεράσματος της τέχνης" που οδήγησαν το κίνημα σε σχίσμα. Μέσα από τα κείμενα του στο Potlatch και το International Letriste έθεσε τις βάσεις για τη δημιουργία μιας τέχνης των κατασκευασμένων καταστάσεων. Στη συνέχεια υπήρξε ένας από τους ιδρυτές την Καταστασιακής Διεθνούς και για καιρό υπεύθυνος των εκδόσεων του κινήματος.

Το 1967 δημοσιεύτηκε η "Κοινωνία τους θεάματος", ένα βιβλίο που μέσα από την εξέγερση του Μάη του '68 έφερε τον Γκυ και τους καταστασιακούς στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας, γεγονός που μαζί με τα εσωτερικά προβλήματα και τις αλληλέπλληλες διαγραφές οδή-

γησαν το 1971, στη διάλυση της Καταστασιακής Διεθνούς. Οι απόψεις του Γκυ για το τέλος της Διεθνούς αναπτύσσονται στο "Πραγματικό Σχίσμα στην Διεθνή" που έγραψε μαζί με το Sanguinetti. Μετά την δολοφονία του Μόρο, επεξεργάστηκε μαζί με τον Sanguinetti τις βασικές θέσεις που ανέπτυξε ο τελευταίος, στη συνέχεια, στο "Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους". Μετά το 1980 πραγματοποιεί αραίες εμφανίσεις, συγγράφοντας ορισμένα βιβλία. Στα "Σχόλια πάνω στην κοινωνία του θεάματος" μετατρέπει την προσωπική του απαισιοδοξία σε βεβαιότητα για τη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα και τις προοπτικές της. Ο "Πανηγυρικός", στο μεγαλύτερο του μέρος, είναι μια περιγραφή των σχέσεων του Debord με το αλκοόλ.

Ο ΓΚΥ ΥΠΗΡΞΕ οπωσδήποτε η πρωταγωνιστική μορφή της Καταστασιακής Διεθνούς. Ο πόλεμος ενάντια στον καλλιτεχνισμό των λετριστών και της πρώτης περιόδου της Διεθνούς είναι σε μεγάλο βαθμό δικό του έργο. Το ίδιο ισχύει και για την ανάλυση της ανάπτυξης την καπιταλιστικής κυριαρχίας στην Κοινωνία του Θεάματος, όπως και η απόδοσή του σύγχρονου περιεχομένου

της προλεταριακής ζωής. Ωστόσο ο πρωταγωνιστικός του ρόλος στη Διεθνή δεν άργησε να γίνει ηγεμονισμός. Επίσης η κριτική του στις ιδεολογίες δεν εμπόδιζε τον "καταστασιασμό" να μετατραπεί με τη σειρά του σε ιδεολογία, γεγονός που επιδεινώθηκε από το ότι η κριτική των καταστασιακών δεν προχωρούσε σε κάποια πρόταση πολιτικής δράσης με συνέπεια την γέννηση ενός διανοουμενισμού νέου τύπου που οδήγησε πολλούς, και τον ίδιο τον Debord, σε απόγνωση και απογοήτευση. Κατάφερε να κρατηθεί μακριά από την δημοσιότητα, δεν μπόρεσε όμως να εμποδίσει τη μετατροπή του σε μια cult φιγούρα με "οπαδούς" που έφταναν στα όρια μιας μεταφυσικής λατρείας του ίδιου και των "θέσφατων".

Στην ανάλυση που πραγματοποιήσε μαζί με τον Sanguinetti για την τρομοκρατία, περιορίστηκε στην κατάδειξη της θεαματικής λειτουργίας της που έφτανε σε σενάρια αστυνομικής αντίληψης της ιστορίας, χωρίς να ασκεί κριτική στον πρωτοποριακό

χαρακτήρα των ένοπλων ομάδων, στη δράση τους στο όνομα και ερήμην του προλεταριάτου. Συγχρόνως άφηνε έκθετους στα χέρια του ιταλικού κράτους χιλιάδες ανθρώπους δίνοντας επιχειρήματα απραξίας στους επαναστάτες των σαλονιών και χωρίς να προτείνει κάποια μορφή πολιτικής δράσης. Τα τελευταία του κείμενα μεταφέρουν μια αποπνικτική αίσθησή απόγνωσης και απελπισίας που σε συνδυασμό με την παντελή έλλειψη πρότασης οδήγησαν πολλούς στην παραίτηση ή και σε ακόμα πιο αυτοκαταστροφικά μονοπάτια. Αυτή ακριβώς η έλλειψη πρότασης, μαζί με τη γενική φτώχεια της πάλης των ιδεών στους καιρούς μας, οδήγησαν πολλούς να γαντζωθούν από τα κείμενα και τα βιβλία του αδικώντας τόσο αυτά, όσο και τον ίδιο, αφού χωρίς να αντιλαμβάνονται την ουσία των επιχειρημάτων ηδονίζονταν από τις περίτεχνες διατυπώσεις, αισθανόμενοι σαν τους κατόχους του μυστικού των ιερογλυφικών.

Βεβαίως η κριτική είναι πάντοτε

εύκολη. Ίσως οι καιροί να μην είχαν ωριμάσει ώστε οι αναλύσεις των καταστασιακών να βρίσκουν εφαρμογή σε πρακτική δραστηριότητα. Ο Debord οπωσδήποτε διατύπωσε απόψεις για επιμέρους ζητήματα που αποδείχθηκαν λανθασμένες, ή τουλάχιστον ήταν λανθασμένος ο τρόπος τους. Υπήρξε όμως η πιο οξυμένη συνείδηση μιας ολόκληρης εποχής.

Αν η σοφία περιλαμβάνει το συμβιβασμό με τον εαυτό σου, ο Γκυ δεν υπήρξε σοφός. Υπήρξε άνθρωπος της γνώσης, και όταν η γνώση δεν μπορεί να μετατραπεί σε πράξη, μετατρέπεται σε απόγνωση. Αναδημοσιεύουμε τις παρακάτω φράσεις από το οπισθόφυλλο του "Ενάντια στον Κινηματογράφο", γιατί είναι φράσεις που όταν τις πρωτοδιάβασαν κάποιοι από εμάς ένιωσαν μια φλόγα να καίει μέσα στις καρδιές τους, ελπίζοντας ότι αυτοί οι χρησμοί, αυτή η ποίηση θα γίνουν πράξη από μια νιότη που θα αναγνωρίσει μέσα τους τον εαυτό της.

Οι τέχνες του μέλλοντος θα είναι αναστατώσεις καταστάσεων, ή τίποτα • Η ευτυχία είναι μια καινούρια ιδέα στην Ευρώπη • Εδώ έχει μπει στην πράξη η συστηματική αμφιβολία για όλες τις μορφές ψυχαγωγίας και δουλειάς αυτής της κοινωνίας, μια καθολική κριτική της αντίληψής της για την ευτυχία • Έλεγαν πως η λήθη είναι το κυρίαρχο πάθος τους • Η νιότη κυλούσε ανάμεσα στους διάφορους έλεγχους της παραίτησης • Αυτή η ομάδα βρισκόνταν στο περιθώριο της οικονομίας. Έτεινε προς ένα ρόλο καθαρής κατανάλωσης, και, πρώτ' απ' όλα, ελεύθερης κατανάλωσης του χρόνου της • Η εγκαταλελειμένη λογοτεχνία ασκούσε, εντούτοις, μια αρνητική δράση στο επίπεδο ορισμένων αισθητών σχηματισμών • Η άρνηση του χρόνου και του γεράσματος κατόρθωνε από πριν να απομονώνει τις συναντήσεις μέσα σ' αυτή τη ζώνη, την τυχαία και περιορισμένη, όπου

αυτό που έλειπε βίωνονταν σαν ανεπανόρθωτο • Το υλικό του ντοκυμαντέρ θα ήταν λοιπόν αυτή η συγκεκριμένη ολότητα • Η φθορά της τέχνης καθώς επίσης κι όλων των παλιών μοντέλων συμπεριφοράς, είχε σχηματίσει την κοινωνιολογική μας βάση • Μια ταινία τέχνης πάνω σ' αυτή τη γενιά δεν θα ήταν παρά μια ταινία πάνω στην απουσία των έργων της • Το μοναδικό ενδιαφέρον εγχείρημα, είναι η απελευθέρωση της καθημερινής ζωής, όχι μόνο μέσα στις προοπτικές της ιστορίας, αλλά για μας και τώρα αμέσως • Είναι η μονότονη κι ανώνυμη ζωή που θα ήθελε να απλωθεί στις διαστάσεις της ζωής του κινηματογράφου • Θα έπρεπε περισσότερο να συλλάβουμε την ολότητα των όσων έχουν συμβεί, των όσων απομένει να γίνουν. Κι όχι να προσθέτουμε κι άλλα ερείπια στον παλιό κόσμο του θεάματος και των αναμνήσεων • Υπάρχουν, βέβαια, κυριευμένες συμπεριφορές, αποτελέσματα

που μπορούν να ελεγχθούν • Εντούτοις, η πραγματικότητα απ' την οποία πρέπει να ξεκινάμε, είναι το ανικανοποίητο • Η εποχή μας συσσωρεύει εξουσίες, κι ονειρεύεται πως είναι ορθολογική • Συμμετέχει πρώτα, σαν περιπέτεια, μέσα απ' το σύνολο των μύθων που μεταβιβάζονται, απ' τον κινηματογράφο ή αλλιώς: μέσα απ' ολόκληρη τη θεαματική φτώχεια της ιστορίας • Πριν απ' τη συλλογική κυριαρχία πάνω στο περιβάλλον, δεν υπάρχουν ακόμη άτομα, παρά μόνο σκιές που στοιχειώνουν τα πράγματα που τους προσφέρονται αναρχικά από άλλους • Η κοινωνία επιστρέφει στον εαυτό της την ίδια της ιστορική εικόνα, που δεν είναι παρά η επιφανειακή και στατική ιστορία των διευθυντών της • Ο τομέας των διευθυντών είναι αυτός ακριβώς του θεάματος • Αυτή γενική κριτική του διαχωρισμού περιέχει φυσικά, και σκεπάζει ξανά, μερικά ιδιαίτερα δεδομένα της μνήμης. Μια λιγότερο αναγνωρισμένη θλίψη, η συνείδηση μιας περισσότερο ανεξήγητης προσβολής • Στη φτώχεια των μέσων είχε ανατεθεί να εκφράσει χωρίς στολίδια τη σκανδαλώδη φτώχεια του θεάματος • Κάθε συνεκτικό καλλιτεχνικό ιδίωμα εκφράζει ήδη τη συνοχή του περασμένου, την παθητικότητα • Η μνήμη και η γλώσσα του φιλμ διαλύονται μαζί • Το θέαμα, σ' όλο του το πλάτος, είναι η εποχή, μέσα της μια ορισμένη νιότη αναγνωρίζει τον εαυτό της • Όμορφα παιδιά, η περιπέτεια πέθανε.

(από το βιβλίο "Ενάντια στον κινηματογράφο", Γκυ Ντεμπόρ, εκδ. Άκμων)

BF: Μπορείς να μας μιλήσεις για την οργάνωση στην οποία συμμετείχεις;

LKE: Λοιπόν, ονομάζεται Εθνική Ομοσπονδία Μαχητών των Μαύρων Κοινοτήτων και είναι μια αντιεξουσιαστική οργάνωση μαύρων ριζοσπαστών. Είναι μη-πολιτική, με την έννοια ότι είναι ενάντια στα κόμματα. Είναι επαναστατική στο πρόγραμμα της και προσπαθεί να έχει ως βάση τις μαύρες κοινότητες. Είναι κατά κάποιον τρόπο οργανωμένη στα πρότυπα του κινήματος συγγένειας και άμεσης δράσης που περιέγραψα στο "Ο Αναρχισμός και η Μαύρη Επανάσταση". Η ιδέα κατά κάποιον τρόπο είναι η μαύρη αυτονομία, μια σύνθεση της αντιεξουσιαστικής σκέψης και πράξης και της μαύρης επανάστασης. Δεν είναι απαραίτητο να είσαι αναρχικός για να συμμετάσχεις. Η εξουσιαστική τάση του μ α υ ρ ο υ κινήματος διασπείρεται.

μ α υ ρ ο υ κινήματος διασπείρεται.

μας στο ότι εμείς δεν είμαστε ρατσιστές, δεν αποζητούμε ένα έθνος-κράτος, αντίθετα προσανατολιζόμαστε σε άλλες λύσεις.

BF: Πολλές από τις ιδέες που ανέπτυξες στο βιβλίο σου προτείνουν λύσεις αμοιβαίας βοήθειας σαν απάντηση στα πιεστικά προβλήματα της μαύρης κοινότητας, με μια οργάνωση των κοινοτήτων που θα αντικαθιστά το κράτος και θα κάνει άχρηστη οποιαδήποτε παρέμβασή του. Πώς αντιλαμβάνεσαι αυτή την κατάσταση δισμοιρίας εξουσίας;

LKE: Η ιδέα του δισμοιρίας εξουσίας έχει την έννοια ότι μια αντιθετική δύναμη θα μάχεται ενάντια στο κράτος, αλλά με όρους κοινότητας και όχι ενός νέου κράτους. Ο δισμοιρίας εξουσίας δεν είναι ένας στόχος καθεαυτός, αλλά μια προσπάθεια για να στερηθεί η εξουσία από τα προσχήματά της, για να καταπολεμηθεί η στρατηγική της άρχουσας τάξης που χρησιμοποιεί τους μαύρους γερουσιαστές κτλ. Είναι μια δύναμη αντίστασης σε κάθε όψη της εξουσίας και του ελέγχου του κράτους πάνω στις κοινότητές μας. Αυτός είναι ο στόχος, δεν υπάρχει η πρόθεση μιας μονιμοποιημένης κατάστασης, το πραγματικό κίνημα πρέπει να αποτελείται από το λαό.

BF: Ποια είναι η γνώμη σου για την οργάνωση MOVE, τι σχέσεις έχετε;

LKE: Έχουμε πολύ καλές σχέσεις. Ορισμένοι θεωρούν τη MOVE ως την πρώτη αναρχική οργάνωση μαύρων. Ανεξάρτητα από ορισμένες ιδιαιτερότητές τους, όπως π.χ. οι απόψεις του John Africa, η πρακτική τους είναι αναρχική. Έχουν αιτήματα για το περιβάλλον και τα δικαιώματα των ζώων, είναι ενάντιοι στην κυβέρνηση ως θεσμό, υποστηρίζουν τις αυτόνομες κοινότητες και το συλλογικό τρόπο ζωής. Το πρόβλημα είναι ότι οι συντηρητικοί, οι παραδοσιακοί αναρχικοί, εκτός από αυτούς της Philadelphia, δεν τους αποδέχονται. Η MOVE ήταν η πρώτη οργάνωση μετά το BPP που υιοθέτησε την ένοπλη αυτοάμυνα και προσωπικά τους σέβομαι ιδιαίτερα.

BF: Έχεις επάφες με κρατούμενους μαύρους αναρχικούς;

LKE: Υπάρχουν πολλές επαφές με φυλακισμένους μαύρους ακτιβιστές. Οι περισσότεροι αναζητούν νέες κατευθύνσεις. Από την προσωπική μου εμπειρία, μπορώ να πω ότι τα γράμματα από την Ευρώπη, την αφρική και την Αυστραλία ήταν αυτά που με στήριξαν και ατρίμωξαν τους αξιωματικούς των φυλακών, εμποδίζοντάς τους να αυξήσουν την

κακομεταχείριση. Πάντως, σε γενικές γραμμές, η αριστερά στην αμερική δεν είναι μαθημένη να γράφει γράμματα.

BF: Γενικά μπορεί να πει κανείς, σαν συμπέρασμα από τα γραφτά σου και από όσα λες, ότι είσαι πολύ αισιόδοξος για το μέλλον του αναρχισμού και της μαύρης επανάστασης...

LKE: Είμαι στο κίνημα 15 χρόνια και σ' αυτή την περίοδο έχω δει πολλούς ανθρώπους και τον εαυτό μου να κάνουν σημαντικά βήματα μπροστά. Η Ομοσπονδία είναι μικρή αριθμητικά αλλά σημαντική ποιητικά. Συμμετέχουν βερανόνη του εργατικού, του σπουδαστικού και του κινήματος των μαύρων κοινοτήτων, όπως και αρκετοί πρώην κρατούμενοι. Δεν πρόκειται να παγιδευτούμε σε κινητοποιήσεις για μερικά ζητήματα. Δεν είχα προσχεδιάσει αυτή την Ομοσπονδία, προέκυψε αυθόρμητα μετά από μια σειρά ομιλιών μου. Οι άνθρωποι αποζητούν απαντήσεις...

30 ΝΟΕΜΒΡΗ 1994 Αυτοκτονεί ο Γκυ Ντεμπόρ, ιδρυτικό μέλος της Καταστασιακής Διεθνούς.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ των τελευταίων ημερών συνιστούν μια πολυμέτρητη επίθεση της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία που διεκπεραιώθηκε με την ασαφή συνεργασία των κατασταλτικών μηχανισμών και των ΜΜΕ. Στόχος της επίθεσης είναι η κοινωνική εμπέδωση της κρατικής καταστολής και της πυγμής της εξουσίας αφ' ενός, και αφ' ετέρου η μετάθεση του προτάγματος της κοινωνικής απελευθέρωσης στο χώρο του παραλογισμού και του περιθωρίου.

ΟΥΣ ΜΗΝΕΣ είχαμε μια σειρά βίαιων επιθέσεων της αστυνομίας που στόχο είχαν τον κοινωνικό εθισμό στην κρατική καταστολή: επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στους συνταξιούχους, επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στους εργάτες των ναυπηγείων. Ο στόχος είναι προφανής: η αστυνομική βία να γίνει μια κοινωνικά αποδεκτή πραγματικότητα πριν φτάσει για την εξουσία η στιγμή της πραγματικής αναγκαιότητας της χρήσης της. Η αστυνομία δεν χτύπησε τους αναρχικούς γιατί είναι επικίνδυ-

λούς εκδίκησης ή συμβολικά ή για να εμπλακεί το κίνημα σε μια διαδικασία από δίκες και υπερασπίσεις. Οι αναρχικοί χτυπιούνται συλλογικά σε περιπτώσεις πορείων για να αποτραπεί κάποια μετέπειτα πράξη τους με μεγαλύτερο κόστος για την εξουσία ή, όπως στα τελευταία γεγονότα, χτυπιούνται και για να κατοχυρωθεί κοινωνικά η καταστολή. Γιατί η εξουσία βλέπει ότι στο μέλλον έρχονται κοινωνικές εκρήξεις, σαν αποτέλεσμα της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, και

ντας την λειτουργία επιχειρήσεων", θα δικαιολογείται η επίθεση των ΜΑΤ.

• Όταν οι οποιοδήποτε διαδηλωτές θα διακόπτουν την κυκλοφορία "προκαλώντας ζημιά στην αγορά" θα δικαιολογείται η επίθεση των ΜΑΤ.

• Όταν επαναφέρεται σε ισχύ το αδίκημα της στάσης και άνθρωποι οδηγούνται στην φυλακή επειδή θέλησαν να διαδηλώσουν, τότε καταλύεται ακόμα και η αστική δημοκρατία.

Τα τελευταία γεγονότα αποτελούν μια επίθεση συνολικά ενάντια στην κοινωνία και πρέπει να απαντηθούν συνολικά από την κοινωνία.

ΑΠΛΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ;

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΨΕΜΑ, αυτή η επίθεση "πάτησε" σε μια πραγματικότητα την οποία διέστρεψε. Οι συνηθισμένες τα τελευταία χρόνια "επετειακού χαρακτήρα" βίαιες εκφράσεις της άγριας νεολαίας που γεννιούνται από τη βία της κοινωνίας, χρησιμοποιήθηκαν, μεγεθυμένες από τον παραμορφωτικό φακό των media, για να αποκρύψουν την πραγματικότητα της ανοιχτής συνέλευσης που πραγματοποιούνταν το απόγευμα της 17/11 στο Πολυτεχνείο με τη συμμετοχή 1500 ατόμων και με θέμα την κρατική καταστολή και τους φυλακισμένους αγωνιστές. Βέβαια και οι αναρχικοί δεν είναι άμοιροι ευθυνών γι' αυτή την διαστρεβλωμένη πραγματικότητα στο βαθμό που ορισμένοι απ' αυτούς επέλεξαν να ταυτιστούν ουσιαστικά με τη βία της άγριας νεολαίας, ενώ το κίνημα στο σύνολο του δεν κατάφερε να ορθώσει ικανοποιητικά προτάγματα πολιτικής δράσης - κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι απέναντι στα γεγονότα βρέθηκε προ εκλήξεως. Αυτή η παρατήρηση δεν γίνεται με την έννοια γκρίνιας για το παρελθόν, αλλά για να αναπτυχθεί η αναγκαία αυτή τη στιγμή πολιτική δράση είναι απαραίτητη μια ειλικρινής και διεξοδική ανάλυση της πραγματικότητας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του Πολυτεχνείου δεν συνιστούν τελική ήττα, ούτε βέβαια αποτελούν νίκη. Ο αριθμός των συλληφθέντων και η αγωνιστική τους στάση ήταν μια προσωρινή νίκη στη μάχη των εντυπώσεων, ωστόσο αν δεν υπάρξει κινηματική συνέχεια με πολιτικούς στόχους, αυτό το γεγονός μπορεί να αποδειχθεί μπουρρανγκ, αν δηλαδή η ελληνική κοινωνία στο σύνολο της αποδεχθεί σαν γεγονός την ύπαρξη 500 κρατούμενων. Σύ-

ντροφοί, ψηλά το κεφάλι, αλλά με σκέψη μέσα στο κεφάλι.

νοι (τουλάχιστον με τη σημερινή μορφή και τρόπο δράσης τους), αλλά γιατί με τη συνεργασία των media μπορεί να παρουσιάσει την εναντίον τους καταστολή, όχι απλά ως κοινωνικά ανεκτή, αλλά και ως κοινωνικά επιβλαβή. Βέβαια το όραμα της αναρχίας, της κοινωνικής απελευθέρωσης μέσα από συλλογικούς, αυτοοργανωμένους και αμεσοδημοκρατικούς κοινωνικούς αγώνες που θα θέτουν συνολικά το κοινωνικό ζήτημα, αυτό πράγματι είναι επικίνδυνο για την εξουσία. Γι' αυτό μέσα από τα media διαμορφώνεται η συμφέρουσα για τους εξουσιαστές εικόνα της αναρχίας. Συγχρόνως, ξέροντας ότι στο μέλλον θα υπάρξουν κοινωνικές εκρήξεις, αφού στο νεοφιλελευθερισμό και στην παγκόσμια νέα τάξη δεν υπάρχει θέση για όλους, προετοιμάζεται το έδαφος της καταστολής και οικοδομείται η εικόνα του παραλογισμού κάθε απόπειρας συνολικής αμφισβήτησης.

ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ να λέγεται ότι οι αναρχικοί καταστέλλονται για να παραδειγματιστούν άλλες κοινωνικές ομάδες με εξεγερτικές διαθέσεις. Στην πραγματικότητα δεν είναι τελείως λάθος, γιατί όντως η καταστολή μπορεί μερικές φορές να λειτουργεί παραδειγματικά σε νέους με μια γενική και θολή διάθεση άρνησης. Ωστόσο η καταστολή των αναρχικών ουδέποτε λειτούργησε παραδειγματικά για εργατικούς αγώνες. Μάλιστα ουδέποτε η καταστολή, αν δεν ήταν ολοκληρωτική δεν κατάφερε να λειτουργήσει αποτρεπτικά για τέτοιους αγώνες. Οι εργατικοί αγώνες καταστέλλονται από τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες και την αδυναμία τους να προβάλλουν συνολικότερα ζητήματα. Όποτε εργατικές κινητοποιήσεις χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ χωρίς να καταφέρουν να τις τσακίσουν ολοκληρωτικά, οι κινητοποιήσεις έγιναν πιο έντονες, αφού οι εργάτες αντέταξαν μια βία που προστά της η περίφημη βία των αναρχικών φαντάζει παιχνιδάκι. Οι αναρχικοί χτυπιούνται σαν άτομα για

τότε θα της είναι απαραίτητο να τσακίζει ολοκληρωτικά εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ λοιπόν αποτελούν μια επίθεση συνολικά ενάντια στην κοινωνία. Θα είναι συνολικά ήττα της κοινωνίας αν καταγραφεί σαν αποδεκτή πραγματικότητα η εικόνα των εκατοντάδων κρανοφόρων με τα χημικά όπλα, τα ελικόπτερα, τα υπερσύγχρονα αυτοκίνητα, που καθόλου τυχαία, προβάλλονταν με έμφαση από τα

ΑΥΤΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ δεν μπορούν και δεν πρέπει να απαντηθούν αποκλειστικά από τους αναρχικούς. Ο αντιεξουσιαστικός χώρος δεν πρέπει να εστιάζει στην γενναία στάση των εγκλειστών του Πολυτεχνείου, στην αγωνιστικότητα των συλληφθέντων. Δεν πρέπει να βιώσει την κατάσταση αποκλειστικά σαν μια επίθεση της εξουσίας ενάντια στους αναρχικούς. Ακόμα και το ζήτημα της καταστολής που αναδύεται ως κεντρικό, είναι μερικό προστά στην συνολική επίθεση του νεοφιλελευθερισμού. Πρέπει να επιδιωχθούν ευρύτερες κοινωνικές συμμαχίες, ακόμα και με πολιτικούς σχηματισμούς της αριστεράς. Η διάθεση στελεχών της αριστεράς για εξαγωγή πολιτικής υπεραξίας, οι κοντόφθαλμες κριτικές και οι απαράδεκτες πολιτικές επιθέ-

σεις δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο του κόσμου της αριστεράς - σ' αυτόν τον τόμο και ο αντιεξουσιαστικός χώρος έχει βεβαρημένο παρελθόν. Η πραγματικότητα απαιτεί επιταχτικά τις ευρύτερες δυνατότες συγκλίσεις με όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους που αυτό είναι δυνατό. Για να επιτευχθεί

η απαραίτητη κοινωνική συμμαχία που θα μπορέσει να δώσει την αναγκαία απάντηση στην πρόσφατη επίθεση, δεν αρκούν ευχολόγια σαν αυτά που περιέχονται σ' αυτό το κείμενο. Χρειάζεται ανοιχτό πνεύμα, διάθεση συνεργασίας και συνεχής παρεμβατική δράση όλων μας στους χώρους όπου ζούμε, κινούμαστε και δουλεύουμε. Πρέπει να γίνει αντιληπτή από όλους μας η ουσία των τελευταίων γεγονότων για να μπορέσει αυτή η ουσία να γίνει κοινό κτήμα όλων όσων αγωνίζονται, είτε με μερικά απήματα, είτε με αιτήματα που για μας δεν είναι κεντρικά, χωρίς βέβαια αυτό να μας απομακρύνει από το πρόταγμα των αυτοοργανωμένων αγώνων και των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών. Αυτήν την στιγμή, μια περιχαράκωση θα ήταν καταστροφική.

ΖΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

του θεάματος, σε μια δικτατορία με επίφαση δημοκρατίας. Αυτή η δικτατορία αποκαλύπτει το πρόσωπο της μόνο στιγμιαία και σε επιλεγμένες κάθε φορά εστίες κοινωνικές αντίστασης ώστε να επιτυγχάνεται η καταστολή, ενώ συγχρόνως συνεχίζεται να αναπαράγεται ο διαχωρισμός. Αυτές τις μέρες ο αντιεξουσιαστικός χώρος βίωσε με εξαιρετικά οξυμένη μορφή μια δικτατορικού χαρακτήρα καταστολή. Στο βαθμό όμως που η κοινωνία δεν κατέχει τη συνείδηση αυτής της δικτατορίας, εξ' αιτίας της δικτατορίας των media πάνω στη συνείδηση, τίποτα δεν είναι αυτονόητο γι' αυτήν. Η καταστολή θέτει σε κάθε κίνημα δύο διαφορετικές στρατηγικές επιλογές. Η πρώτη είναι η ανάπτυξη της εξωστρέφειας και της κοινωνικής απεύθυνσης του κινήματος, η αναζήτηση των τρόπων και των όρων σύνδεσης με αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Η δεύτερη είναι η περιχαράκωση, η αμυντική διάθεση και η εμβάθυνση της εσωστρέφειας, η δημιουργία δηλαδή μιας πλαστής συνείδησης που αντιμετωπίζει την πραγματικότητα σαν τη σύγκρουση δύο αντιπάλων: του κινήματος αντίστασης από τη μια μεριά - στην προκειμένη περίπτωση των αναρχικών - και του κράτους από την άλλη. Πιο απλά: αν η ανάλυσή μας καταδεικνύει ότι η καταστολή δεν αναφέρεται και δεν αφορά μόνο τους αναρχικούς - κι αυτή είναι η πραγματικότητα - τότε η διαπίλωσή μας με κάθε κοινωνικό κομμάτι που αντιστέκεται - στο σχολείο ή στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη - γίνεται όρος ύπαρξης του ίδιου του κινήματος. Αν η καταστολή ωθήσει και ενισχύσει τέτοιες τακτικές δράσης ή στρατηγικές επιλογές, τότε το κράτος βγαίνει από αυτήν τη σύγκρουση ηττημένο. Μόνο με τέτοιους όρους προάγεται η πολιτική νίκη ενός κινήματος. Αν όμως αντιμετωπίσουμε την καταστολή σαν μια μονοδιάστατη πραγματικότητα σύγκρουσης, τότε κι αν ακόμη συσπειρώνοντας τις δυνάμεις μας βγούμε κερδισμένοι, η οποιαδήποτε νίκη θα είναι πρόσκαιρη και βραχυπρόθεσμη και θα έχειβάλει το ουσιαστικό θεμέλιο μιας μελλοντικής ήττας. Αυτή, άλλωστε, είναι κι η ιστορική εμπειρία από το γερμανικό και ιταλικό κίνημα της δεκαετίας του '70, όταν οι κοινωνικοί αγώνες αντικαταστάθηκαν από αντιπαράθεση μηχανισμών.

Η απόπειρα να μετατραπούν οι διαδηλώσεις, οι καταλήψεις - και η ίδια η αντιεξουσιαστική κοσμοθεωρία και σκέψη - σε εγκλήματα πρέπει να απαντηθεί κοινωνικά.

Η ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗ

που δέχεται ο αντιεξουσιαστικός χώρος, στα πλαίσια της συνολικής επίθεσης της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία, όχι μόνο μπορεί να απαντηθεί αν επιλεγούν οι κατάλληλες μορφές και στόχοι πολιτικής δράσης, αλλά επιπλέον, μέσα από αυτή την διαδικασία μπορούν να επανεξεταστούν λανθασμένες επιλογές του παρελθόντος. Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πηδάλιο.